శరీరము — భౌతిక పురుషుడు

(నిన్ను నీవు తెలుసుకో — VI)

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

జూన్ 2000

ముందు మాట

"శరీరం అచేతనా సృష్టి. అది స్వతః అచేతనం లేదా అర్థ చైతన్యవంతం. మొదట అచేతనామయ పదార్థ రూపంగా ప్రారంభమై, ప్రాణంపోసుకుంది. జడపదార్థం సజీవమయింది. మనస్సును వృద్ధి చేసుకుంది. చెట్టులోని అవచేతన నుండి, ప్రాథమిక అవశేష మనస్సు నుండి, జంతువు యొక్క అసంపూర్ణ మేధనుండి బౌద్ధిక మనస్సును వృద్ధి చేసుకుంది. పరిపక్వమై పూర్ణమైన మేధగా వృద్ధి పొందింది. మన సమగ్ర ఆధ్యాత్మిక ప్రయత్నానికి అది భౌతిక పునాదిగా, ఉపకరణంగా, పాత్రగా నిలిచి ఉన్న మాట నిజమే కాని దానికున్న జాంతవిక లక్షణాలు మన ఆధ్యాత్మిక పరిపూర్ణత్వానికి అవరోధంగా నిలుస్తాయి. కాని అది ఆత్మను సంపాదించుకొని దానికి ఉపకరణంగా నిలిచిందంటే మరింత వృద్ధి చేసుకోగల శక్తి శరీరానికి తప్పకుండా ఉన్నదన్నమాట. అది ఆత్మకు ఆలంబనంగా, ఆత్మకు వ్యక్తీకరణంగా నిలుస్తుంది. భౌతిక పదార్థంలో నిక్షిప్తమైన ఆధ్యాత్మికతను బహిర్గతం చేయగలదు. దేవతలకు నివాసభూమియై రాణించగలదు. సగం చైతన్యవంతం కాకుండా పూర్తిగా, సమగ్రంగా చైతన్యవంతం కాగలదు. ఆత్మతో కొంత ఏకత్వం సాధించగలదని మనం గ్రహించవచ్చును."

శ్రీఅరవిందులు భవిష్యత్ జోస్యం చెప్పినట్లు, భౌతిక పదార్థం యొక్క భవిష్యత్ వికాసం దృశ్యాన్ని ముందు పేజీలలోని వ్యాసం ఆవిష్కరించగలదు.

ఇదిగో శ్రీఅరవిందుల పిలుపు:

"నిరామయ శిల నుండి మనోశిఖరాలు చేరుకొన్న ఓ మానవా!
ఇంకా జయించని అద్భుతావహ ఔన్నత్యాల వైపు తిరుగు"

శరీరము – భౌతిక పురుషుడు

శ్రీఅరవిందుల ప్రవచనములు

అనుబంధం

ఇతర వ్యాసాలు

భౌతిక చైతన్యము

మానవుని నిర్మాణము చిత్రమైనది. అతనిలోని మానసిక, ప్రాణిక, భౌతిక విభాగములకు తల్లులు విశ్వమానసిక, ప్రాణిక, భౌతికశక్తులు. అనగా వాటి వాటి మూలనిధులన్న మాట. అక్కణించి ఎంపికజేసిన మోతాదుల కూర్పుతో మనిషి నిర్మాణము జరుగుతుంది. మనిషిలోని కేంద్రచైతన్యము వీటిని ఉపయోగించుకుంటుంది. చైతన్యము అనగా తెలియుట. మనసుకు తెలియుట ఉన్నట్లుగానే శరీరానికి కూడా తెలియుట ఉంటుంది. అదే భౌతిక చైతన్యము, విశ్వభౌతికములోని భాగము. అందుకని శరీరము మనస్సు యొక్క ప్రసక్తి లేకుండానే తన చేతనతో పనిచేయగలదు. మానవుడు ఇంతవరకు సాధించిన విజయములు పైస్తరముల నుంచి వచ్చిన మానసిక, ప్రాణిక శక్తుల చలవయే. ఇంకా పైన గల అతిమానస లోకముల ద్వారా భవిష్య బృందావనమును ఏర్పరచుట ఈ యోగము యొక్క లక్ష్యము.

— సంపాదకుడు

మనిషిలోని విభాగములు

మనిషి స్వరూపము చిత్రమైనది. పైకి కనపడే ఈ ఆకారం ఎన్నో స్తరములతో కూడుకొనిన — అన్నమయ, ప్రాణమయ, మనోమయ స్తరములతో కూడుకొనిన — సంపుటి. ఆ స్తరములన్నీ వాటి వాటి ప్రత్యేక చైతన్యం కలిగి వుంటాయి. అయితే జాగ్రదావస్థలో మనస్సు, ఇంద్రియములు వాటిని వేర్వేరుగా గుర్తించలేవు. వాటికి అన్నీ కలగాపులగంగానే తోస్తాయి. శరీరం సంగతే తీసుకుందాము. తనదైన స్వీయచైతన్యం దానికుంటుంది. దానితోనే తను వ్యవహరిస్తుంది. మనస్సు యొక్క ఇచ్ఛతో నిమిత్తము లేకుండా, ఒక్కొక్కప్పుడు దానికి విరుద్ధంగా కూడా పనిచేస్తుంది. ఈ శరీర చైతన్యం గురించి మన బాహ్యమనస్సునకు తెలిసింది బహు స్వల్పము, అపరిపూర్ణమూను. ఇది ఘటనలను మాత్రమే చూడగలదు తప్ప వాటి కారణాలను గురించి తెలుకోలేదు. *శరీరానికి గల ఈ ప్రత్యేకమైన చైతన్యం గురించి తెలుసుకోవడం; దాని*

కదలికలను, పైనుండి లోపలనుండి దానిపై పనిచేసే శక్తులను గమనించడము, గ్రహించడం, దాని అత్యంత గూఢమైన అంతశ్చేతనాప్రక్రియను సైతం నియంత్రించడం, నిర్దేశించడం, వానిని గురించి నేర్చుకోవడం — ఇదంతా యోగంలోని అంశమే. శరీరానికి గల ఈ చైతన్యం మనలో వ్యక్తీకరించబడిన భౌతిక చైతన్యంలోని ఒక అంశము మాత్రమే. అది — విశ్వాత్మకమైన భౌతిక ప్రకృతి యొక్క నిగూఢ చేతనాశక్తుల నుండి మనము ఏర్చి, కూర్చి నిర్మించుకున్నదే.

భౌతిక చైతన్యము

ఈ ప్రకృతికి వైశ్వాన్వికమైన భౌతిక చైతన్యమొకటున్నది. దానిచే నడిపించబడుతూ, దానిలోని అంశంగా యుండే మన సొంతమైన చైతన్యమూ యున్నది. దీనినే ఆ మూలపురుషుడు, తనను తాను ఈ భౌతిక ప్రపంచంలో వ్యక్తపరచుకోవడానికి ఆలంబనంగాను, ప్రకృతిలోని శక్తులు, వస్తువులు వాని కదలికలతో సూటిగా వ్యవహరించడానికి వీలుగాను ఉపయోగిస్తాడు. ఈ భౌతిక చైతన్యాస్తరము ఇతరస్తరములనుండి వాటి శక్తులను, ప్రభావాలను పొంది తదనురూపాలను తన క్షేత్రంలో నిర్మిస్తుంది. అందుకే అసలు మనస్సుతోబాటు మనకు ఒక భౌతికమనస్సు, ఒక ప్రాణికమనస్సు ఉన్నవి. అలాగే అసలు ప్రాణికముతోబాటు మనలో ఒక భౌతిక ప్రాణిక విభాగము — అనగా నాడీసత్తా కూడా ఉన్నది. ఈ రెండునూ అధికముగా స్థూల దేహ భాగముచే నియంత్రించబడుతవి. కాని ఇదంతా మన అనుభవానికి అవచేతనంగా యుంటుంది.

భౌతిక మనస్సు

ఇది భౌతికంగా ఉండే వస్తువులు, సంఘటనలకు మాత్రమే కట్టుబడి ఉండే దినుసు. అది వానినే చూస్తుంది, అర్థం చేసుకుంటుంది. వాటి నైజానికనుగుణంగా వానితోనే వ్యవహరిస్తుంది. కాని ఉన్నత శక్తులకు బహుప్రయాసతో ప్రతిస్పందిస్తుంది. తనకు తానుగా అది భౌతికానికి అతీతముగా ఉండే విషయాల్లో సంశయాత్మకంగా వ్యవహరిస్తుంది. వాటి సూచనలను కూడా తెలు

సుకోలేదు. ఒకవేళ ఎప్పుడైనా ఆధ్యాత్మిక అనుభవాలు కలిగినా వాటిని వెంటనే మర్చిపోతుంది. వాటి అనుభూతులు, ఫలితాలు కూడా మాసి పోవుటచే వానిని నమ్మడం దానికి కష్టమౌతుంది. ఉన్నత ప్రాణిక భాగముల శక్తితో భౌతిక మనస్సును ఉద్దీపింపజేయుట ద్వారా నేటి మానవాభ్యుదయము, నాగరికత, ఏ విధంగా ఘటిల్లినయ్యో అదే విధంగా ఇక ముందర ఉన్నత ఆధ్యాత్మిక, అతిమానస స్తరముల చైతన్యముతో వాటిని పరిపక్వము గావించుట ఈ యోగము యొక్క లక్ష్యము.

ప్రాణిక భౌతికము

ఇది మన భౌతికతత్త్వము యొక్క నాడీస్పందనలకు వాహనంగా ఉంటుంది. స్వల్పములైన అనుభూతులు, కోరికలు, బాహ్యాభౌతిక జడ జీవనపు తాకిడులకు గలిగే అన్ని ప్రతిచర్యలకు ఇదే సాధనము. అవి దీని క్షేత్రములోనే జరుగుతాయి. అందుకే ఈ ప్రాణిక భౌతిక విభాగము (అసలు ప్రాణికంలోని అత్యంత క్షుద్రమైన భాగం యొక్క ప్రోద్బలంతో) మన బాహ్యాజీవనములోని అల్పత్వ చలనములకు ప్రతినిధిగా నున్నది. యోగం ద్వారా బాహ్యాచేతనను పరివర్తన చేసే మార్గంలో ప్రాణికభౌతికం యొక్క మామూలు ప్రతీకారాలు, అల్పత్వ మూర్ఖ చేష్టలు మనల్ని తప్పి పడవేసే ప్రధాన కారణాలుగానున్నవి. శరీరానికి, మనస్సుకు కలిగే బాధలు, వ్యాధులు దీని పుణ్యమే.

స్థూల శరీరము

ఇక స్థూలజడానికి వస్తే దాని స్థానమేమిటో వివరించే పనిలేదు. అది స్పష్టమే. కాని ఒకటి మాత్రం గుర్తుంచుకోవాలి. దానికి కూడా స్వంతంగా చైతన్యమొకటి ఉంది. అంగములకు, కణాలకు, కణముల అల్లికలకు, గ్రంథులకు, అవయవములకు యుక్తమైన మసగ చైతన్యము ఇదే. మసగ సీమలను ప్రకాశవంతము చేయడాన్ని, ఉన్నత స్తరములకు ఉపకరణముగా తీర్చిదిద్దే మహాప్రక్రియనే యోగంలో మనము శరీరానికి ఎఱుక కలిగించడము అని వ్యవహరిస్తాము.

*

ఇదే (జడపదార్థము) భౌతికంలోని పరమ భౌతికమైన వస్తువు. ఇది కాకుండా మానసిక భౌతికము, ప్రాణిక భౌతికము, జడ భౌతికము కూడా ఉన్నవి.

*

భౌతిక చైతన్యం గురించి నేను చెప్పేటప్పుడు భౌతిక మనస్సు, భౌతిక ప్రాణికము మరియు అసలు శారీరక చైతన్యము అని నాభావము. (జడపదార్థ చైతన్యము) భౌతికచైతన్యంలో వేఱే భాగము. చెప్పాలంటే భౌతికమనస్సు సంకుచితము, మితము, తఱచు మూఢమునై యుంటుంది. కాని జడము గాదు. దీనికి విరుద్ధంగా పదార్థ చైతన్యం జడము, మఱియు చాలా వరకు అవచేతనము (subconscious) — ఏదైనా శక్తి నడిపిస్తేనే చురుకు పుడుతుంది. లేకపోతే స్తబ్ధము, స్థాణువునై యుంటుంది.

అనువాదకులు: వై.యస్.వి.యస్. మూర్తి; యస్. వై. సోమయాజులు

భౌతిక (అన్నమయ) పురుషుడు

అసలు పురుషుడు అంటే ఏమిటి? మూలచైతన్యము. అది క్రింది లోకములలోకి దిగివచ్చినప్పుడు ఆ లోకపు ధర్మోచితమైన రూపమును తాలుస్తుంది. మనిషి అనగా మనోప్రాణదైహికముల సంపుటి. ఈ మూడు విభాగములలోను ముగ్గురు పురుషులుంటారు. వారు మూలపురుషుని ప్రతిరూపములే అగుటవలన వారి శక్తులు దివ్యములు, అనంతములు. అయితే మన మనస్సు, ప్రాణము, శరీరము మట్టుకు వాటి యొక్క పాక్షికాభివ్యక్తులు మాత్రమేగాని పూర్ణస్వరూపములు కావు. మాధ్యమువలన కుంచించబడినవి. మనస్సును నిశ్శబ్దపరచినప్పుడు మనము నిజమానసిక పురుషుని ఎరుగగలము. అటులనే ప్రాణిక శారీరక నియమనము ద్వారా వాటి నిజరూపములను తెలుసుకొనెదము. — సంపాదకుడు

మనలోని పురుషులు దైవాంశములు

మూలసత్త్వము ఏకమే అయినప్పటికీ అనేకముకూడాను. అదే న్యాయం మనకీ మనలోని విభాగాలకు కూడా వర్తిస్తుంది. పురుషుడు ఒక్కడే; కాని ప్రకృతి భంగిమలకు అనువైన వేషాలను ధరిస్తాడు. *మన సత్తలోని ప్రతి విభాగానికి ఆత్మ యొక్క ఒక శక్తి అధిష్ఠానంగా ఉంటుంది.* మన సత్తలోని అన్నమయ, ప్రాణమయ, మనోమయ పురుషులను తగినంత లోతునకు పోయినపుడు మనం కనుగొనెదము. మనస్సునకు మనోమయ పురుషుడు గలడు; మన ఉపరితలంలోని ఆలోచనలు, అవగాహనలు, చర్యలలో తన ముద్రను వేస్తూంటాడు. అదే విధంగా మనలోని ప్రాణికజీవి మన క్షణికోద్రేకాలలో, భావాలలో, కోర్కెలలో, జీవన కార్యకలాపాలలో తనదైన ప్రత్యేక ముద్రను వేస్తాడు. ఇంకా చెప్పాలంటే మనలోని అన్నమయజీవి మన అలవాట్లలో, సహజజ్ఞానంలో, జీవనశైలిలో (formulated activities of our physical nature) తనదైన ప్రత్యేక ముద్రను వేస్తాడు. మనలోని ఈ జీవులన్నీ ఆత్మ యొక్క శక్తులే. అవి తాత్కాలికంగా పరిమితంగా వ్యక్తమవుతున్నప్పటికీ నిజానికి పరిమితములు కావు. మనలో వ్యవస్థీకృతమైన ఈ శక్తులు స్వల్పమే అయినా, అవి ఒక తాత్కాలిక మానసిక, ప్రాణిక, భౌతిక వ్యక్తిత్వాన్ని సృష్టిస్తున్నాయి. ఇది మనలోని చైత్యపురుషునితో బాటు పెరిగి అభివృద్ధి చెందుతుంది. వీటి ప్రభావం బాహ్యంలోకి వచ్చేసరికి అన్యోన్యంగా పెనవేసుకొని, దేని ముద్ర దాని కున్నప్పటికీ ఒక సమిష్టి బాహ్యసత్తను సృష్టిస్తాయి. ఇదివాటన్నిటి మిశ్రమమునై, పైకి పట్టువదలనట్లున్నా పరిమితానుభవంగల జీవనాని కుపకరించే క్షణిక రూపకల్పనలను సర్దుబాట్లను చేసుకుంటూ ఉంటుంది.

*

యథార్థ పురుషుడు

మనము మన మనస్సు లేదా బుద్ధినుండి విడిపోయి ఒక నిరపేక్ష సాక్షిగా దానిచర్యలను దర్శించినపుడు, లేదా మన ఇచ్ఛాశక్తితో మనస్సు యొక్క కదలికలను నిరోధించినపుడు — మనస్సులో ఉండే

ఆత్మ లేదా పురుషుడు మనమేనని తెలుసుకుంటాము. అదే విధంగా మన జీవన కార్యకలాపాల నుండి విడిపోయి, ఒక నిరపేక్ష సాక్షిగా జీవనాన్ని దర్శించినపుడు దాని వెనుక నుండే శుద్ధ ప్రాణికసత్తను — ఆ పురుషుణ్ణి దర్శిస్తాము. మన దేహావిషయమూ అంతే. మన దేహమునుండి దాని అక్కఱల నుండి, కోర్కెల నుండి వెనక్కు తగ్గి భౌతిక చైతన్యమును సద్దు చేసి సాక్షిగా క్రియాశక్తి చర్యలను గమనించినయెడల, ఒక సత్యమైన శుద్ధ భౌతికసత్తను — ఆ పురుషుని దర్శించగలము.

*

భౌతికము మనోప్రాణికములను మొద్దుబరుస్తుంది

మనకు మొదట ఈ భౌతికాత్మ శరీరానికి మాత్రమే పరిమితమై ఉన్నట్లు తోస్తుంది — దానికావల కాదు. ఏ విధమైన ప్రాణిక చర్యలైనా మానసిక వ్యవహారములైనా దాని ప్రమేయం లేకుండా జరుగునట్లనిపించదు. ఈ అన్నమయ పురుషుడు జడప్రకృతిలో అంతటా ఉన్నాడు. శరీరంలో కూడా వ్యాపించి ఉన్నాడు. అజ్ఞాతంగా శారీరక క్రియల్ని పరిచాలితం చేస్తాయి. ఈయన ఈ శరీరం యొక్క అనుభవానికి సంపూర్ణమైన ఆధారం. మానసికంగా సచేతనం కానివాటి నన్నింటినిగూడా, అనుప్రాణితం చేస్తాడు కానీ, మనోమయ పురుషునిలో ఈ అన్నమయపురుషుడు ప్రాణమయుడు, మనోమయుడుగూడా అవుతాడు. ఈ అన్నమయపురుషుడు ప్రాణిక, మానసిక సత్తకు సంబంధించిన, ప్రకృతి నియమాలకూ, శక్తిసమార్థ్యాలకూ సంబంధించిన కొంత భాగాన్ని పొందాడు. కానీ, ఈయనకు వాటివల్ల లభించింది పరోక్షం. అది ఆయన మూలప్రకృతిమీద పైనుంచి రుద్దబడిందా అన్నట్లు ఉంటుంది. అది, భౌతికసత్తకూ, దాని ఇంద్రియాలకూ, నియమాలకూ, కార్యాలకు అధీనమయ్యే ఉపయోగించబడుతుంది. మన మానసిక, ప్రాణికభాగాల మీద, శారీరక, భౌతిక ప్రకృతియొక్క ఈ ఆధిపత్యమే, 'మనఃప్రాణాలు భౌతికశక్తి దశలు; వాని కేవల ఫలాల్ని, వాటి కార్యకలాపాల నన్నిటినీ, ప్రాణిశరీరంలో భౌతికశక్తిక్రియల

ద్వారానే, వ్యాఖ్యానించవచ్చు', అని భౌతికవాదులు చేసే ఈ సిద్ధాంతాన్ని ఋజువు చేస్తున్నట్లు మొదట అనిపిస్తుంది. వాస్తవంలో, మనఃప్రాణాలు, శరీరానికి పూర్తిగా అధీనమై ఉండటం, అవికసితమైన మానవత్వ విశేషం. మానవునికంటె భిన్నమైన, నిమ్నశ్రేణికి చెందిన ప్రాణిలోమాత్రం, ఇది ఇంకా ఎక్కువ పరిమాణంలో కన్పిస్తుంది.

భౌతిక పరిధుల నతిక్రమించుట

అధిక వికసితమైన మానవత్వం, సత్తాగతమైన ప్రాణిక, మానసిక భూమికల నుంచి లభించే సమస్త శక్తుల్నీ, అనుభూతుల్నీ అతిశ్రేష్టంగా, స్వతంత్రంగా మనం ఉపయోగించ గల అవకాశాన్ని మనకు ఇస్తుంది. సహాయం పొందటంకోసం, ఈ గుప్తభూమికలవైపుకి మొదటినుంచి ఎక్కువ మొగ్గుతాం. కామనామయమైన లోకంనుంచి లభించిన మహత్తరమైన బలాలు, శక్తులద్వారా, మానసిక, బౌద్ధిక స్తరాలనుంచి ప్రాప్తమైన మహత్తర, సూక్ష్మతర మానసిక బలాలద్వారా, శక్తుల ద్వారా అన్నమయపురుషుని మూలప్రకృతిని మన వశం చేసుకొని, దాన్లో పరివర్తనం తీసుకువస్తాం. ఈ వికాసం యొక్క సహాయంవల్ల మనం మృత్యువుకూ, పునర్జన్మకూ మధ్య ఉన్న సత్తయొక్క ఉచ్చతర శిఖరాల్ని ఆరోహించటానికి సమర్థుల మవుతాం. ఇంకా ఎక్కువ అత్యున్నతమైన మానసిక, ఆధ్యాత్మిక వికాసంకోసం, స్వయంగా పునర్జన్మను గూడా, ఇంకా బాగా, ఇంకా తీవ్రగతితో ఉపయోగించుకోగలుగుతాం. కానీ, ఈ విధంగా జరిగినప్పటికీ, ఇప్పటివరకు మన జాగ్రత్ సత్తకు సంబంధించిన చాలా పెద్ద భాగాన్ని నిర్ధారించే మన భౌతిక సత్తలో మన కర్మను ప్రేరేపించే లోకాల, భూమికల నిశ్చిత జ్ఞానం పొందకుండానే పని చేస్తాం. భౌతిక సత్తయొక్క ప్రాణ భూమిక, మానస భూమిక, మనకు నిస్సందేహంగా తెలుసు. కానీ, వాస్తవికమైన ప్రాణస్తరాన్ని, మానస స్తరాన్ని, లేక మన సాధారణ చేతనయొక్క తెరవెనుక మన స్వీయ సత్త అయిన ఉచ్చతర, విశాలతర ప్రాణమయ, మనోమయ పురుషుణ్ణి ఎరగం.

వికాసానికి చెందిన ఉన్నత స్థితిలోనే, మనం ఆ పురుషుణ్ణి తెలుసుకొంటాం. యోగంద్వారా, ఆత్మచేతనాన్ని, ఆత్మప్రభుత్వాన్ని ఉన్నతం, విశాలమైందిగా చేస్తూ, అన్నమయ పురుషునికి అతీతంగా పోయే ఈ శక్తి, ఊర్ధ్వభూమికల్లో ఉచ్చతర పురుషుణ్ణి పొందే ఈ శక్తి, కొంచెం ఎక్కువ తక్కువ పరిమాణంతో సొంతం చేసుకొనబడుతుంది.

అనువాదం: యస్.వై.సోమయాజులు; వై.యస్.వి.యస్. మూర్తి; జనస్వామి సుబ్రహ్మణ్య శాస్త్రి (యోగసమన్వయం నుండి)

భౌతిక చేతనాస్థాయిలో సాధన

మన యోగము జీవితమును పరిత్యజించునది కాదు. శరీరము మనకు బంధనము కారాదు. జీవితమును పరివర్తింప జేయుటయే దాని ప్రధాన లక్ష్యము. సాధకుడు అంతరంగికముగా సిద్ధులను పొంది ఆనందలోకమును దర్శించవచ్చును. కాని అది ఒక స్థాయి మాత్రమే కదా. అనంతరము తాను దర్శించిన ఆ దివ్య జ్యోతిశ్శక్తులను భౌతిక శరీరంలోకి కూడ తీసుకొని రావలెను. దానికి భౌతిక స్థాయిలో సాధన చాలా అవసరము.

— సంపాదకుడు

> **దివ్యజ్యోతిశ్శక్తులు భౌతికస్థాయిలోకి దిగిరావాలి**

సాధన మానసిక, ఊర్ధ్వ ప్రాణిక స్తరముల నుండి భౌతిక చేతనలోనికి దిగివచ్చినపుడు ఈ వ్యతిరేకశక్తులు విజృంభిస్తాయి. సాధారణంగా మొదట పొందిన గాఢానుభవాలు పలచబడడం, తటస్థమైన స్తబ్ధత (inertia) లోకి దిగిరావడం జరుగుతుంది. ఈ స్తబ్ధతే విమోచనం పొందని భౌతికనైజానికి పునాదిరాయి. అచ్చటకే దివ్యానందము, శక్తి, కాంతి దిగివచ్చి సమస్తమునూ పరివర్తన చేయవలసియున్నది. అదే ఈ స్తబ్ధతను, అవిద్యను తరిమిగొట్టి దేదీప్య

మానమైన శక్తిని, పరిపూర్ణ ప్రకాశాన్ని స్థిరమైన ఆనందాన్ని ప్రతిష్ఠించవలసి యున్నది. చిక్కులు వచ్చేది ఇక్కడే — మనస్సులో గాని ఊర్ధ్వప్రాణికంలోగాని కాదు. అక్కడకూడా విజయం కల గాలి, నవలోక స్థాపన జరగాలి.

*

భౌతిక సత్తను తృణీకరించ వలసిన అవసరము లేదు. అదికూడ ఆవిర్భవించడానికి ఉద్దేశించబడిన దానిలో భాగమే.

*

పదార్థగత చేతన జడము

నీవు వర్ణించేది పదార్థ చేతన. అది హెచ్చుగా అవచేతనము. చేతనం కలిగిన కొద్దిభాగము యాంత్రికంగా నుంటూ అలవాట్లచేత, నిమ్న ప్రకృతి శక్తులచేత మందకొడిగా చరిస్తూ ఉంటుంది. అవే బుద్ధి హీన, జ్ఞానశూన్య చలనాలను చర్విత చర్వణం గావిస్తూ నిర్ణీత మైన నిబంధనలకు, దైనందిన జీవన విధానానికి కట్టుబడి ఉంటుంది. మార్పుకు ఇష్టపడదు. దివ్యకాంతిని గ్రహించ నిచ్చ గించదు. ఆ ఉన్నతశక్తిని మన్నించదు. ఒకవేళ అంగీకరించినా అప్పుడది నేర్పు లేక యుంటుంది. మఱి యొకపరి నేర్చినా ఆ దివ్యబల ప్రకాశాలచే సంప్రాప్తించిన ప్రక్రియను వేరే నూతన యాంత్రిక క్రమంలోనికి మళ్ళిస్తుంది. అలాగ దానిలోని ముఖ్యా ధారాన్ని, జీవాన్ని బయటకు లాగి పారేస్తుంది. అది గూఢము, బుద్ధిహీనము, సోమరి, అజ్ఞానభరితము మరియు జడము, అంధ కారము, తమస్సు యొక్క మాంద్యమూను. ఈ ద్రవ్యచేతన లోనికే ముందుగా మనం ఆ ఉన్నత (దివ్య, ఆధ్యాత్మిక) శక్తి ప్రకాశా లను, ఆనందాన్ని పిమ్మట ఆ అతిమానస సత్యాన్ని ఆహ్వానిం చడమే మన యోగం యొక్క ధ్యేయం.

*

దివ్యశక్తిని ఆహ్వానించుట

నీకు కలిగిన అనుభూతి అత్యంత భౌతిక మైన చేతన. అది ఇంచుమించు అందరి లోనూ ఇలాగే ఉంటుంది. దీనిలో పూర్తిగా కాని, కేవలంగా కాని ప్రవేశించినపుడు పశువులాగ అనుభవ

మవుతుంది. ఒకప్పుడు గూఢంగాను, చంచలంగాను, వేరొకప్పుడు స్తబ్ధముగాను, బుద్ధిహీనముగాను అనుభవమవుతుంది. ఏ స్థితిలో నైనా అది ఆ దైవానికి తెలిచుకొనలేదు. ఉన్నత చేతనను, ఆ దివ్యశక్తి దానిలో ప్రవేశ బెట్టినపుడు మాత్రమే అది సమూలంగా మార్పు జెందుతుంది. ఈ విషయాలు ప్రదర్శనమైనపుడు, అవి బహిర్గతమయినవని కలవరపడకుము. మార్పు జేయడానికే అవి ఉన్నాయని గ్రహించుము.

వేరేచోట చెప్పినట్లే ఇచటకూడా నిదానమే ప్రధానము. చేతనను శాంతముగా నుంచుకోవాలి. దాన్ని కలవర పడకుండాను, కల్లోలిత మవకుండాను చూసుకోవాలి. అట్టి నిశ్చలత లోనికి ఆ దివ్యశక్తి నాహ్వానించి ఈ అజ్ఞానాన్ని తొలగించి మార్పు తేవాలి.

*

భౌతికంలో స్తబ్ధత, అజ్ఞానము, అశక్తత, వీటి మొండితనాన్ని ఎదుర్కొనవలసి యున్నది. ఇటువంటి స్థితిలో చేయవలసిందల్లా, ఇంకా జగమొండిగా ఉండి మన స్థిరమైన ప్రయత్నాన్ని కొనసాగించడమే — ఏ మాత్రము వ్యాకులతతోకూడిన ప్రయాస లేకుండా నిలకడతో పట్టుబట్టుటయే — ఇంతటి దృఢమైన ప్రతిఘటనలో కూడ విశాలము, శాశ్వతమునైన ప్రవేశాన్ని పొందవచ్చును.

*

స్తబ్ధత ఏర్పడినపుడు తబ్బిబ్బుపడకుండా ఉండడమే మొదట ఆచరించవలసినది. ఇక రెండవది — నీవు ఎగువగాని, దిగువ గాని తాదాత్మ్యము చెందకుండా దానినుండి వేఱుపడడం. ఇక మూడవది — స్తబ్ధత నుండి ఉత్పన్నమయిన దేనినీ నీదిగా గుర్తించక త్రోసిపుచ్చడము,

ఈ విధంగా చేసినపుడు నీలో ఇంకా నిబ్బరంగా ఉన్న దానిని గుర్తిస్తావు. ఈ నిబ్బరమైన భాగంద్వారా, శాంతి, శక్తి, కాంతి, జ్ఞానము — ఈ స్తబ్ధత లోనికి తీసుకురావచ్చును.

*

నిశ్చలమైన క్రియాశక్తిని సమతా, శాంతి స్థాయిలోని కధికంగా అవరోహింప జేసినప్పుడు మాత్రమే భౌతికము యొక్క మొండి లక్షణము నిర్మూలింపబడుతుంది.

భౌతికము యొక్క సహజ లక్షణము స్తబ్ధత. దీని వల్ల ప్రాణశక్తులకు మాత్రమే ప్రతిస్పందించడం జరుగుతుంది. ఊర్ధ్వ శక్తులకు స్పందించలేదు. పరిపూర్ణ సమానత్వము, శాంతి ఉన్న పుడు, స్తబ్ధత ప్రభావము, వ్యాప్తి ఉండదు. అట్టి స్థితిలో ఉన్నత చైతన్యం యొక్క శక్తిని క్రమంగాగాని, త్వరగా గాని ఈ స్తబ్ధత లోనికి ప్రవేశబెట్టి దానిని మార్చవచ్చును.

*

తమస్సును దూరంగా ఉంచుటకు శరీరవ్యాయామము చాలా అవసరము. నీవు దాన్ని ప్రారంభించినందుకు సంతోషమే. అలాగే కొనసాగిస్తావని నమ్ముతున్నాను. దివ్యశక్తి దిగివచ్చి రూపాంతరీకరణము గావించినప్పుడే భౌతికతమస్సును వేళ్ళతో సహా తొలగించగలం. కాని క్రమం తప్పకుండా వ్యాయామం చేసినట్లయితే శరీరం తమోమయం కాకుండా ఉంటుంది.

అనువాదకులు: వై.యస్.వి.యస్. మూర్తి; యస్. వై. సోమయాజులు

దివ్యజీవనానికి దివ్యశరీరం

భూలోకంలో దివ్యజీవనమును పొందుటకు శరీరాన్ని తిర స్కరించనవసరం లేదు. ఈ శరీరంలోనే దివ్యచైతన్యము నిక్షి ప్తమై ఉన్నది. ఈ చైతన్యాన్ని శరీర వ్యాయమము ద్వారా, క్రీడల ద్వారా జాగృతము చేయవచ్చును. రూపాంతరణ ప్రక్రియ ద్వారా భౌతిక పదార్థము కూడా దైవశాసనమునకు విధేయము కాగలదు. అప్పుడు శరీరము కూడా దివ్యప్రేరణను పొంది దివ్యజీవనమునకు చక్కటి వాహికము కాగలదు. మనస్సు కూడా తడుముకోవలసిన పనిలేదు. ఎందుకంటే అది కూడ

అతిమానసజ్యోతితో ప్రదీప్తమై దివ్యసత్యమును, దివ్యదృష్టిని పొందగలదు. — సంపాదకుడు

భువిని దివిగా మార్చుట

మానవావతారము సర్వాంగసిద్ధిని పొందవలెనన్నచో అది కేవలము అంతరంగిక జ్ఞానదీప్తి ద్వారా లభించునది కాదు. మన భౌతిక విభాగమును వదలిపెట్టుటకు వీలు లేదు. "*శరీరం ఖలు ధర్మసాధనం*", అని కదా ఆర్యోక్తి. శరీరమే భౌతికాలంబనము. ధర్మ సాధనమునకు పరికరము. ధర్మమంటే ఏమిటో మనం స్పష్టంగా తెలుసుకోవాలి. మనం ప్రతిపాదించేదంతా — ప్రతి ఆదర్శము, దాని ఆచరణ మార్గము, క్రియారూపము — ఇదంతా ధర్మమే.

భూలోక జీవితాన్ని దివ్యజీవనంగా పరిణమింపజేసి ఈ భూలోకాన్ని దివ్యధామంగా మార్చుటయే మన ఆదర్శము. అయితే ఈ మర్త్య శరీరంలో అది సాధ్యమా? కానేకాదు కాబట్టి మనమీ శరీరమును కూడ రూపాంతరీకరణము చేయాలి. అనగా దాని అవయవములను వాటి రూపురేఖలను పరివర్తింపజేసి, దాని సామర్థ్యమును పెంచుకొని మనమింత వరకూ కనీవినీ ఎరుగని ఒక నూతన రూపమును పొందుట ద్వారానే అది సాధ్యము.

మొదట భౌతిక చైతన్యం జ్యోతిర్మయం కావాలి

శరీరానికి, మనస్సుకి సంబంధించిన భౌతిక చైతన్యానికి గల సాపేక్షతా పరిపూర్ణత్వాన్ని నేను గత సందేశంలో సూచించాను. అది ప్రసాదించే జీవితం, వ్యక్తిత్వం వల్ల శరీరంలోని సహజ స్వీయ సామర్థ్యాలు జాగృతమై అభివృద్ధి చెందుతాయి. శరీరాన్ని సంస్కరించే వ్యాయామం ద్వారాను, సాధనాల ద్వారాను ఈ స్థితి సిద్ధిస్తుంది. కనుకనే వాటి పట్ల ప్రత్యేకమైన శ్రద్ధను, అవగాహనను కలిగించడానికని వాటిని మనం ఈ ఆశ్రమంలో ప్రారంభించాము.

భౌతిక చైతన్యం అభివృద్ధి చెందుతూ ఉండాల్సిందే. అది మన యోగంలో చాలా ముఖ్యమైన అంశం. దానికి శారీర వ్యాయామము, సంస్కారము, చాల ముఖ్యం. ఆరోగ్యం, దారు

ఢ్యం, అనుకూల్యం — ఇవి ప్రాధమికమైన అవసరాలు. వీటిని పొందటానికి శారీరక పటుత్వము అనువైనదిగా ఉండాలి.

ఈ భౌతిక ప్రపంచంలో దివ్యజీవనం ఎలా సాధ్యమవుతుంది? ఆధ్యాత్మిక శిఖరము, భౌతిక ప్రాతిపదిక — ఈ రెండింటి సంగమము వలన. ఈ జీవితానికి ప్రాతిపదిక పదార్థమే కదా! కాబట్టి ఆ పునాదితో సహా ఆత్మ ఆధ్యాత్మిక ఉన్నతులకు ఆరోహణం చెందుతుందే తప్ప, ముఖ్యమైన ఆ పునాదిని త్యజించదు. అట్టడుగున భౌతికపదార్థం — పైన ఉన్నతంగా ఆధ్యాత్మికం — ఈ నిమ్నోన్నతాలు రెండింటిని ఆత్మ అనుసంధానం చేస్తుందన్న మాట.

భౌతిక పదార్థపు దివ్యీకరణము

దివ్యచైతన్యం దిగివచ్చి (అవరోహణం) పదార్థాన్ని ఆవరిస్తే, అప్పుడు దాని తేజస్సును, విశిష్టతను, శక్తిని ఈ శరీరం సంతరించుకుంటుంది. ఫలితంగా ఈ భౌతిక ప్రపంచంలోనే దివ్యజీవనం పొందేలా రూపొందుతుంది. ఇలా రూపొందడం అంటే మనలో ఇంతవరకు పదార్థ రూపంలో నిబిడీకృతమై ఉన్న ఆధ్యాత్మికతను బహిరంగం చేసే ఒక పరికరం కావడం అన్నమాట. అంతే కాని పదార్థానికి ప్రతికూలమైన చైతన్యం కాదు. పదార్థానికి అవరోధంగాను, ఆధ్యాత్మికతతో బంధించే సంకెలగాను భావించే సూక్ష్మాతిసూక్ష్మమైన మార్పు కానే కాదు. అది పదార్థానికిగల శక్తిని గాని, దాని పద్ధతులనుగాని తొలగించదు. పైగా వాటిలో నిక్షిప్తమై ఉన్న వాటి సామర్థ్యాలను బయటకు తెస్తుంది. పెంపొందిస్తుంది. అంతేకాదు వాటికి గల సహజమైన దివ్యత్వానికి మరింత మెరుగు పెట్టి మరింత బహిరంగపరుస్తుంది.

జీవితం అతిమానసము యొక్క ప్రతిబింబము

దివ్యీకరణశీలమైన ఏ ఒక్క అంగమును దివ్యజీవనం నిరాకరించదు. పైగా వాటన్నింటిని తనలో విలీనం చేసుకుంటుంది. వాటిని పెంపొందించి పరిపూర్ణతను కలిగిస్తుంది. జ్ఞానాన్ని పొందడానికి మనస్సు మథనపడుతున్నప్పటికీ, అది

ఇంకా అజ్ఞాన స్థితిలోనే ఉంటుంది. అది పురోగమించి అతిమాన సిక తేజస్సును, సత్యాన్ని సంతరించుకోవాలి. అప్పుడు వాటిని తీసుకువచ్చి మన ఆలోచనలతోనూ, దార్శనికతతోను, ఆత్మావ లోకనంతోను రంగరించాలి. మన జ్ఞానేంద్రియాలు వాటి అంత ర్గత బహిరంగ చర్యల్లో పరమసత్యం ప్రస్ఫుటం అయ్యేలా ఇది జరగాలి.

మానవజీవితం నేటి వరకు అంధకారమయమై, అస్ప ష్టమై, అయోమయంగానే ఉంది. జీవితంలో నిస్తేజమైన అధమ ఆలోచనలు అనేకం అలుముకుని ఉన్నాయి. కాబట్టి ఈ జీవితం ప్రేరణలను, లక్షణాలను ఉత్తమంగా భావించి, తేజోమయం చేసు కొని, అతిమానస దివ్యజీవనానికి విశిష్టమైన ప్రతిరూపంగా తయారు చేసుకోవాలి. భౌతిక చైతన్యంగాను, భౌతికరూపంగాను ఈ శరీరం దాని ఉనికిలోను, అపురూప ఆలోచనల్లోను పరి పూర్ణత్వాన్ని పొందాలి. చివరికి దివ్యలోకాలనుండి తేజస్సును, సౌందర్యాన్ని, దివ్యానందాన్ని జీవితంలో నింపుకోవాలి. ఈ విధంగా దివ్యజీవనము దివ్యదేహమును తాలుస్తుంది.

మానవ ప్రకృతి దివ్యశక్తుల కాలవాలము కావాలి.

ఆధ్యాత్మికత వైపు మళ్ళా లనే ఆకాంక్ష పొందే స్థాయికి, మార్చే శక్తికి లోను కాగలిగే పరిస్థితికి చేరుకోవడం కోసం పరిణామ ప్రక్రియ దివ్యత్వాన్ని నేరుగా కలుసుకో గలిగే స్థాయికి జేరాలి.

అధమ స్థాయిలో ఉండే మానవ ప్రకృతి మార్పు చెందాలి. మనస్సు తేజోమయంగా రూపొందాలి. జీవితం శక్తిమంతం కావాలి. అది సక్రమ కార్యాచరణకు పరికరం కావాలి. దాని సర్వ శక్తులను సక్రమంగా వినియోగించుకో గలగాలి. ప్రస్తుత సంకుచిత సామర్థ్య స్థితి నుండి — చర్యలో స్వీయసాధనా శక్తిని, జీవితంలో ఆనందాన్ని ఇచ్చే ఉన్నతిని హాయిగా చేరుకోవాలి. అప్పుడు మాత్రమే దివ్య పరిపూర్ణత్వం, సర్వ పరిపూరణత్వం సాధ్యం అవుతాయి.

ఉత్తమ మానవత్వ సిద్ధికి అవరోధంగాను, ఆటంకంగాను ఉండే పరిమితులకు అతీతంగా పనిచేసే ఓ పరికరంగా శరీరం రూపొందాలి. దానికోసం శరీరం దాని క్రియను, ప్రక్రియను, సామర్థ్యాలను ఒకే విధంగా మలుచుకుంటూ పరివర్తన చెందాలి.

ఈ సమగ్ర పరివర్తనలో మానవసాధనాలకు, శక్తులకు సంబంధించిన ఉన్నతిని కూడా మనం సాధించాలి. అలా అని వాటిని మినహాయించాలని కాదు. నూతన జీవితంలో భాగంగా, వాటిని వాటి సంపూర్ణ సామర్థ్య స్థాయికి పెంపొందించుకొని వినియోగించుకోవాలి.

*

సర్వాంగ పరిపూర్ణ ప్రాప్తియే దివ్యజీవనము యొక్క నిరంతరావేదన కావాలి. ఎందుకంటే జీవితంలోని ఏ ఒక్క లేశాన్ని మినహాయించకుండా పొందే పూర్ణానందము దివ్యజీవనములోని భాగమే. శరీరము — ఈ జడ భౌతికావయవము కూడా దివ్యానందాన్ని పొందవలసిందే. జీవితంలోని ఆనందాన్ని అది కూడ ఆస్వాదించాల్సిందే. సర్వమంగళానుభూతితో ఓలలాడ వలసిందే.

అనువాదం: పున్నమరాజు నాగేశ్వరరావు.

శరీరము యొక్క రూపాంతరీకరణము

యోగమనగా దైవముతో కలయిక. విడిపోయిన రెండు చివరలు తిరిగి సమాగమము జెందుట. మనిషి అనగా మనోప్రాణిక దైహికముల సంపుటి. అవి ప్రకృతి గతములు. ప్రకృతి శాసనమునకు విధేయములు. మనోప్రాణికములు యోగము వలన సమాధి స్థితిలో దైవసాక్షాత్కారమును పొందగలవు. దాని ప్రభావమునకు లోనై కొంత పరివర్తనమును సాధించగలవు. కాని ఈ శరీరము జడము. దానిలోని పదార్థము అచేతనము. కాని మన యోగములో మనిషిలోని ఏ అంగమును మినహా

యించుటకు వీలు లేదు. శరీరము కూడా దివ్యప్రేరణకు లోనై సిద్ధిని పొందవలసినదే. రూపాంతరీకరణము జెంది దైవకార్య మునకు సాధనము గావలసినదే.

శరీర కణములు సహితము దివ్యజ్యోతికి పాత్రలై ఈ దివ్య "దీపావళి" మహోత్సవములో పాల్గొనవలసిందే.

— సంపాదకుడు

మనది పూర్ణయోగము. మానవ జీవితమును దివ్యజీవనముగా పరివర్తింప జేయుటయే మన లక్ష్యము. మానవ ప్రకృతి దివ్య ప్రకృతిగా రూపొందాలి. దైవము మానవునిలో ప్రత్యక్షంగా ప్రతి బింబించాలి. మానవుని నిజ స్వరూపము ఆత్మ. కాని ఈ ఆత్మ వికాసమునకు మనోప్రాణిక దైహికములు ప్రతిబంధకములు. దివ్యజీవనమునకు గుదిబండలు. వీటిని పరిశుద్ధము జేసి పదును బట్టాలి. అప్పుడే దివ్యజీవనమునకు సజీవ సాధనములు కాగ లవు. ఈ పరిశుద్ధీకరణ ప్రక్రియ మొదట మనస్సు అనగా అంతః కరణములో మొదలవుతుంది. అప్పుడు మనస్సు సత్యమును సూటిగా దర్శించి దానిని ప్రాణికము లోనికి కూడా ప్రసరింప జేస్తుంది. ఈ ప్రక్రియ మానవ ప్రయత్నము ద్వారా జరుగునది గాదు. ఆతని శక్తి కతీతము. కేవలం దివ్యశక్తి వలననే అది సాధ్యము.

శక్తి మూల మిదం జగత్ — 'శక్తి' లేనిదే అసలు ప్రపం చమే లేదు. అన్ని పనులు 'శక్తి' వల్లనే జరుగుతాయి. కర్మలకు మనస్సు, ప్రాణం, శరీరం అనేవి పరికరాలు. పూర్ణయోగం కర్మ లను విస్మరించదు కనుక అటువంటి ప్రశ్నే లేదు. అయితే ఈ కర్మలు దివ్యచైతన్య సారథ్యంలో జరగాలంటే ఆ పరికరాలు దోషరహితాలై పవిత్రతను సంతరించు కోవాలి. అంతే కాదు; ఉన్నతమైన అటువంటి పనులు చేయగలిగే స్థాయికి అవి ఎద గాలి కూడాను. చివరకి అవి ఆధ్యాత్మిక రూపాంతరీకరణము, అతిమానస రూపాంతరీకరణము జెందాలి.

శరీరము యొక్క కీలకమైన పాత్ర: భౌతికమైన చర్యల కోసం ఈ శరీరం బాహ్యాపరికరంగానే గాక, మనుగడకు అవ

పరమైన అంతర్గత క్రియలు అన్నింటికీ కూడ భూమికగా కూడా ఉంటుంది. *మానసిక లేదా ఆత్మ ప్రక్రియలన్నీ భౌతిక శరీరం మీద కొన్ని ప్రకంపనములను కలుగ జేస్తాయి. అవి అక్కడ ఒక రకమైన శారీరక సంజ్ఞల రూపంలో రికార్డు అవుతాయి.* ఈ భౌతిక శారీరక యంత్రంద్వారా కనీసం కొంతవరకైనా బాహ్య ప్రపంచంలో అభివ్యక్తమవుతాయి. అయితే మానవ శరీరానికి గల ఆ సామర్థ్యానికి ప్రాకృతికమైన కొన్ని పరిమితులు ఉన్నాయి. అంతేకాకుండా శరీరానికి దానికి చెందిన అవచేతన అనేది ఒకటి ఉంటుంది. మనస్సుకి, ప్రాణానికి సంబంధించిన పూర్వపు అల వాట్లకు, స్వభావానికి అది మూఢ విధేయత కలిగి ఉంటుంది. కాబట్టి ఇది సహజంగానే ఉన్నతమైన, విశిష్టమైన మార్పును నిరాకరించి అడ్డుకుంటుంది. మొత్తం ప్రకృతి సమూలంగా మార డాన్ని అయినా కనీసం నిరోధిస్తుంది.

పూర్ణయోగమునకు శారీరక పరివర్తనము అనివార్యము: దైవిక లేదా ఆధ్యాత్మిక, అతిమానసిక క్రియలు సులువుగా నిర్వ హించగలిగి భవిష్య దర్శనం చేయగలిగే స్థితిని మనం సంత రించు కోవాలంటే శారీరక ధర్మం పూర్తిగా పరివర్తన చెంద వలసిందే.

పరిపూర్ణత్వాన్ని కోరుకొనే సాధకులు ఈ శరీరాన్ని ఒక గుదిబండగా భావిస్తూనే వచ్చారు. దాంతో వారు శరీరం పట్ల విముఖత చూపుతూ ఉండటం, ఐహిక జీవితంపట్ల, ఈ శరీరం పట్లా వెగటుభావాన్ని కలిగి ఉండటం, కోరికల్ని అణ చుకుంటూ ఉండడం, వాటికి దూరంగా ఉంటూ ఉండడం — ఇవన్నీ పరిపాటే.

అయితే పూర్ణయోగం విషయంలో ఇది సరియైన పద్ధతి కానే కాదు. *మన కర్మలన్నిటిని నిర్వహించడానికి ఒక పరిక రంగా ఈ శరీరం మనకు లభించింది. దాన్ని సంపూర్ణంగా విని యోగించు కోవాలే గాని అశ్రద్ధ చూపకూడదు.* దాన్ని బాధిం చడం గాని, కృశింప జేయడం గాని, అంతమొందించడం గాని తగదు. అది నిర్దుష్టంగా లేకపోతే, మొరాయిస్తే, మొండితనంగా

ఉంటే, దాని భాగాలైన ప్రాణికం, హృదయం, మనస్సు, ఆలోచన కూడా ఆ రకంగానే ఉంటాయి. కనుక వాటితో పాటు ఈ శరీరం రూపాంతరీకరణం చెంది, ఆధ్యాత్మికంగా సంస్కరింపబడాలి. కొత్త జీవితాన్ని, కొత్త హృదయాన్ని, కొత్త మనస్సుని మనకు మనమే సంతరించుకుని తీరాలి. కనుకనే కొత్త శరీరంగా మార్పు చెందాలనే ఒక ప్రత్యేకమైన ధ్యేయంతో ఉన్నాం.

శరీరం ఊర్ధ్వశక్తులను జీర్ణించుకొనవలెను: ఈ శరీరము జడము. దాని పరిణామము శ్రమతో కూడిన పని. ప్రప్రథమంగా దాని బాహ్యాంతరంగాలలో మార్పు రావాలి. అంతరంగికంగా జాగృతమై దైవ స్ఫూర్తిని పొందాలి. బాహ్యావర్తనములో కూడ అది పెల్లుబికి రావాలి. దాని సారథ్యము ఊర్ధ్వచేతనయే వహించాలి. అది ఆధ్యాత్మిక శక్తికి ఒదిగి వుండాలి. తన జడత్వముతో మనోప్రాణికాదుల దివ్యపరిణామమునకు అడ్డుతగులకూడదు సరికదా తనుకూడా వాటి ప్రభావమునకు లోనై తదనుగుణంగా నడచుకోవాలి.

ఇక్కడ కొంచెం వివరణ ఇవ్వవలసి ఉంది. సంగీత రంగానికి వెళదాం — ఓ రాగాన్ని ఆవిష్కరించాలి అంటే దానికి సంబంధించి నిర్దిష్టమైన స్వరాలను, నిర్దిష్టమైన క్రమంలో నిర్దిష్టమైన స్థాయిలో ప్రయోగించాలి. ఈ సూచనలు సంజ్ఞారూపంలో ఉంటాయి. ఇవి తప్పనిసరి అయిన నియమాలు. వీటిని అధిగమించడానికి వీల్లేదు. సంజ్ఞారూపమైన ఈ నియమాలనే సంగీత పరిభాషలో స్వరసంపుటి అంటారు. సంగీత విన్యాసాలన్నింటికి ఈ స్వర సూచికలే ప్రధాన భూమికలు. నియమాలను బట్టే స్పందనలు ఉంటాయి. అయితే ఒకటి. స్వరసంపుటి ఉన్నతమైనదే అయినా దానిని అదే విధంగా ఆచరించ గలిగే సామర్థ్యం పరికరాలకు కూడా ఉండాలి. అట్టి విధేయతే లేకపోతే స్పందన నిర్దుష్టంగా ఉండదు.

దీన్నే శరీరానికి కూడా అన్వయించుకోవచ్చు. మన శరీరం విషయంలో ఆజ్ఞలు ఇచ్చే మనస్సు, ఆత్మా — ఈ రెండూ కావలసిన విధంగా రూపొందాలి. అంతే కాదు. ఇవి ఇచ్చే సంజ్ఞా

రూపమైన ఆజ్ఞలను యథాతథంగా ఆచరించేటట్టు పరికరాలైన అవయవాలను అలవాటు చేయాలి. దీనికి శిక్షణ అవసరం.

దైవప్రసాదితమైన మానవ వీణపై సరిగమల గమనాన్ని నిర్దేశించే శక్తి ఈ శరీరానికి, భౌతిక చైతన్యానికి గల సంజ్ఞా సూచికలకు ప్రస్తుతం అమితంగా ఉండనే ఉంది. ఎటొచ్చీ — భావచైతన్యం నుండి, అంతరాత్మనుండి, ఐహిక జీవితానికి ఆవల ఉండే విశిష్ట విన్యాసాల నుండి మనం పొందే ఈ స్వరాలను గంభీరంగా ఆవిష్కరించ లేకపోతున్నాం. వాటి ఔన్నత్యాన్ని, శక్తిని, సరియైన బాణీని సంతరించుకో లేకపోతున్నాం. ఈ పరిస్థితి మారాలి. ఉన్నత బాణీలను స్వీకరించి, రూపొందించ గలిగే నైపుణ్యాన్ని ఈ శరీరమూ, ఈ భౌతిక మనస్సూ పెంపొందించుకోవాలి. అవేకాదు — ఆ మహాప్రకృతి మన జీవితంలోను, శరీరంలోను ఆవిష్కారము జెందవలసి యున్నది.

శరీరము దివ్యశక్తిని తనలో ధరించవలెను: మనస్సు, దాని ఆలోచనలు, సంకల్పం శరీరాన్నీ, జీవితాన్ని నిర్దేశించడం ఇటువంటి పరివర్తనకు తొలి మెట్టు. అటువంటి నియంత్రణను సంపూర్ణం చేయడమే యోగం. ***అయితే ఆ తరువాత, మనస్సు తన స్థానాన్ని ఆధ్యాత్మికతకు, ఆధ్యాత్మిక శక్తికి, అతిమానసానికి, అతిమానసశక్తికి అప్పజెప్ప వలసి ఉంటుంది.***

మనోప్రాణిక దైహికములు: ఆధ్యాత్మికత ద్వారా లభించే ఎటువంటి శక్తిని అయినా భరించి, దాని చర్య ఏమాత్రం చెదిరి పోకుండా, అసలు వృధా కాకుండా, ఏ రకమైన చీలికలు లేకుండా జాగ్రత్తగా ఉంచుకోగలిగే పరిపూర్ణ శక్తిని శరీరం పెంపొందించుకొని తీరాలి.

ఆధ్యాత్మికం గాని, ఉన్నత మనస్సు గాని, లేదా ప్రాణికం గాని కలిగించే ఎటువంటి తీవ్రతను అయినా శరీరం తట్టుకోగలగాలి. ఆ గమన వేగం వల్లా, ఒత్తిడి వల్లా యాంత్రిక పరికరాలు ఏ భాగం కూడా ఉద్రేకానికి లోనుకాకుండా, దెబ్బ తినకుండా, అస్తవ్యస్తం కాకుండా, బ్రద్దలై పోకుండా, స్వీకరించ

గలగాలి. అంతేకాదు. దాన్ని స్వీకరించి శక్తివంతంగా వినియోగించుకో గలిగే సామర్థ్యాన్ని కలిగి ఉండాలి.

ఎందుకంటే — సరియైన సాధన లేకుండా యోగాన్ని ఆచరించేవారు, తగని విధంగా గాని, హడావుడిగా గాని శక్తిని ఆహ్వానించే వారు మానసికంగా, ప్రాణికంగా, నైతికంగా దాన్ని భరించలేరు. దాని ధాటికి మస్తిష్కమూ, ప్రాణిక ఆరోగ్యం, నైతిక స్థాయి దెబ్బ తింటూ ఉండడం తరచుగా జరుగుతూనే ఉంటుంది.

కాబట్టి పొందిన శక్తి ఏ విధమైన మార్పు లేకుండా, తగ్గిపోకుండా, దాని ధ్యేయాన్ని ప్రాధాన్యాన్ని తప్పుగా అర్థం చేసుకోకుండా ఆధ్యాత్మిక లేదా తదితర అసాధారణ ప్రభావాల సంకల్పం ప్రకారం అతి సహజంగాను, సులువుగాను, సక్రమంగాను పనిచేసే సామర్థ్యం కలిగి ఉండాలి.

భౌతిక చైతన్యంలోను, బలం లోను, వ్యవస్థ లోను ఇటువంటి ధారణ శక్తిని కలిగి ఉండే ప్రత్యేక సామర్థ్యమే అతి ప్రధానమైన సిద్ధి, శారీరక పరిపక్వత.

ఇటువంటి పరివర్తనల ఫలితంగా ఆత్మకు పరిపూర్ణమైన పరికరంగా శరీరం తయారౌతుంది. అప్పుడు ఆధ్యాత్మిక శక్తి తను ఏది సంకల్పిస్తే దానిని అదే విధంగా శరీరంలోను, శరీరం ద్వారాను చేయగలుగుతుంది. అపరిమితమైన మానసిక క్రియలను, మరింత ఉన్నతస్థాయి అతిమానసిక ప్రక్రియలను నిర్వహించ గలుగుతుంది. ఇటువంటి కార్యక్రమములో అలసట వల్ల గాని, అసమర్థత వల్లగాని అయిష్టం వల్లగాని, వికలము వల్లగాని శరీరం ఏమాత్రం మభ్యపెట్టకుండా ఆ శక్తి నిర్వహిస్తుంది.

జీవశక్తి పూర్తి వెల్లువను అది శరీరంలో నింప గలుగుతుంది కూడా. సాధారణ జీవలక్షణమైన సంఘర్షణ, అసమానత అనేదే లేకుండాను, అసమర్థ భౌతిక పరికరానికి జీవిత ప్రేరణలు ఉపయోగించే అవసరం లేకుండాను పరిపూర్ణమైన ఈ ప్రాణమయ శరీరంతో మహత్తర కార్యాన్ని చేస్తుంది. ఆనందాన్ని అందిస్తుంది. అంతే కాదు — శరీరము యొక్క పాశవిక లక్షణాల వల్ల ఏ విధంగానూ నాశనం చెందని, పతనం చెందని విధంగా

ఆధ్యాత్మికమైన అంతరాత్మ యొక్క సంపూర్ణ చర్యలను నిర్వహించగలుగుతుంది. ఉన్నత తపోజీవన నిర్దేశ సూత్రాలకు అనుగుణంగా శారీరక కృత్యములను, భావవ్యక్తీకరణను నిర్వహించగలుగుతుంది.

ఇలా చెపుతూ ఉంటే చాలానే వస్తాయి. శరీరంలో గొప్ప ఉత్సాహం పుడుతుంది. బలం, సత్తువ నిండుగా ఉంటాయి. ప్రకాశం ఉంటుంది. ఉపాయం ఉంటుంది. శరీరాన్ని, నరాలను సమస్థితిలో ఉంచగలుగుతుంది. మొత్తం శారీరక వ్యవస్థలో భరించే శక్తితో పాటు స్పందించే శక్తి కూడా ఉంటుంది.

శరీరానికి చైతన్యం కలిగించే మహత్వ, బల, లఘుతా, ధారణ, సామర్థ్య — అనే మూలతత్వాలు ప్రస్తుతం ఈ శరీరానికి మించిన విషయములు పరివర్తన ఫలితంగా అవి అత్యంత స్పందన శక్తిని పుంజుకుని సమర్థవంతంగా తయారౌతాయి.

అయితే ఈ శక్తిపాతం బయటకు కనిపించేది కాదు. భుజబలమూ, కండ పుష్టి కాదు. అది ప్రారంభంలో అపరిమితమైన జీవశక్తి లేదా ప్రాణశక్తిగా ఉండే లక్షణం కలిగి ఉంటుంది. ఆ తరువాత ఈ ప్రాణశక్తిని పోషించుకుంటూ, వినియోగించుకుంటూ ఉన్నతమైన ఉదాత్తమైన ఆత్మశక్తి శరీరంలో పనిచేస్తూ ఉంటుంది.

అనువాదం: పున్నమరాజు నాగేశ్వరరావు.

శరీర విన్యాసము — నూతన చేతనావిష్కరణ

ఈ శరీరము ధర్మమాచరించుటకు సాధనమన్న మాట నిజమే. కాని దానికి అంతకు మించిన ప్రయోజన మొకటున్నదని మనకి తెలియదు. ఈ సందర్భంలో మనమొక సంగతి గుర్తించాలి. శరీరము పరాయి వస్తువు కాదు. మనిషిలోని భాగమే. మరి దాని గతి ఏమిటి? అది కూడా చేతనకు ఒక వాహనమే కదా? అందుకని మనం దాన్ని పూజ్యభావంతో చూడాలి — నిర్లక్ష్య

పరచరాదు. దాన్ని సర్వాంగ సౌష్టవంగా తీర్చిదిద్దాలి. దాని ఆరోగ్యాన్ని కాపాడాలి. కాని అంతటితో సరి కాదు. ఈ సృష్టి యొక్క తొలి దశ అచేతన. కాని ఇది చేతన యొక్క యవని కయే. మన శరీరము కూడా అంతే. అచేతనలో నిక్షిప్తమైన చైతన్యమే ఈ అద్భుత శరీరాన్ని తయారు చేసింది. అటులనే ఈ శరీరం కూడ తన చేతనా కౌశల్యంతో పరిణామము చెంది పరమోన్నత స్థాయి నందుకోగలదు. ఇది కేవలం అంగసౌష్టవం కాదు. శరీరావయవాలు మార్పు చెంది నూతన రూపాన్ని దాల్చి నూతన ప్రక్రియలను చేయగలవు. ఇది ఏ విధంగా సాధ్యమో చూద్దామా మరి! — సంపాదకుడు

యోగములో క్రీడల ప్రాముఖ్యత

"ఆధ్యాత్మిక తత్వాన్వేషకుల కోసం ఏర్పడిన ఈ ఆశ్రమంలో క్రీడల ఆవశ్యకత ఏమిటి? ఆధ్యాత్మికతకూ, క్రీడలకూ పొంతన ఏమిటి?" అని చాలామంది అడుగుతూంటారు. దీనికి ఒక సమాధానం నేనదివరలో ఒక చోట చెప్పాను. — సాధారణ జీవితం గడిపే మానవుల కార్యకలాపాలకూ, ఈ ఆధ్యాత్మిక సంస్థకూ ఉండే సంబంధాన్ని గురించి నేనక్కడ వివరించాను, అదే దీనికీ వర్తిస్తుంది. దైహిక శిక్షణ ఒక జాతి జీవిత విధానానికీ, అంతర్జాతీయ జీవనానికీ చాలా ప్రయోజనకారిగా ఉంటుంది. అయితే మనం పైకి కనిపించే ఈ ప్రథమ ప్రయోజనాలను అధిగమించి, శారీరక సౌష్టవంతో సహా వ్యక్తి జీవితం కూడా సంపూర్ణసిద్ధి పొందగలదనే ఆకాంక్ష వైపు దృష్టిని సారించి చూస్తే అసలు సమాధానం బోధపడుతుంది.

శారీరక శిక్షణ

ఆశ్రమ జీవితంలోకి క్రీడలు మొదలుగా గల శిక్షణా కార్యక్రమాలు ప్రవేశపెట్టడం చూస్తే ఆ పద్ధతులు, వాటివల్ల కలిగే ప్రయోజనాలు వ్యక్తిలోని నిమ్నతర భూమికల పురోగతి కోసమేనని అర్థం చేసుకోవచ్చు. శరీరానికి, మనస్సులోని కొన్ని భాగాల అభివృద్ధికీ శిక్షణ అవసరమని నేనదివరకు రాసిన దాంట్లో వివరించాను. ఇది ఏ

విధంగా, ఏ దిశలో సాధించవచ్చో కూడా అందులో సూచించాను. అయితే ఈ అవధుల్లో సాధించే ప్రయోజనము సాపేక్షితం మాత్రమే. ఇంతకంటే విశిష్టంగా ఉండాలంటే మాత్రం ఉన్నతశక్తులుగానీ, దైవికశక్తి గానీ తోడ్పడితేనే సాధ్యపడుతుంది. అయినప్పటికీ మానవ పరిధిలో సాధించగలిగినది చాలా ఉంది. దాని విలువ కూడా సామాన్యం కాదు. ఒక్కొక్కసారి చాలా అధికంగానే ఉండవచ్చు. మానవ మేధాశక్తితో సంకల్పశక్తితో సాధించిన అద్భుతాలు దాని అభివృద్ధికి నిదర్శనాలుగా ఉన్నాయి. అవి మనలను దైవానికి సగం దూరందాకా తీసుకొని వెళ్ళగలవు.

మానవునిలో అతిచేతనా వికాసమే పరిణామ ప్రక్రియ లక్ష్యము

మానవ శరీరము అచేతన వల్లనే ఏర్పడిందని లోగడ చెప్పుకున్నాము. స్వతహాగా అది కూడా అచేతనమే. దాని లోని కొన్ని భాగాలు, నిగూఢంగా జరిగే చర్యలు మాత్రం అవచేతనకు చెందినవి. అవచేతనము అని మనం అంటున్నది సాక్షాత్తుగా భగవంతునికి నిలయం. అద్భుతంగా విశ్వరచన చేసిన రహస్యచైతన్యానికీ లేదా ఆ పరచైతన్యానికీ ఇది ఉపకరణము. ఆ అచేతనము తనకు ఒక కార్యక్షేత్రంగా పదార్థాన్ని సృష్టించుకుంది. ఈ జడ పదార్థము, ఈ అచేతనము పనిచేసిన తీరు మహాద్భుతము. తమ లక్ష్యసాధనకై అవి పరికరాలను ఉపయోగించిన తీరు, అవి సృష్టించిన అద్భుతాలు, కల్పించిన సౌందర్యపు రాసులు పరమాశ్చర్యాన్ని కలుగ చేస్తాయి. భగవంతుడు లేడని అజ్ఞానంతో వాదించే వారికి ఇదే సమాధానం. భౌతిక ప్రపంచంలో ప్రతి మూలా ప్రతి చర్యలో, పరాచైతన్యపు అంశమూ, చైతన్యశక్తీ నిక్షిప్తమై ఉన్నాయి అనేందుకు ఇదే తార్కాణం. అదే మన దేహంలో కూడా ఉంది. ఆ చైతన్యాన్నీ, శక్తినీ మనలో వికసింప జేసుకోటమే సృష్టిలో పరిణామ లక్ష్యము, మన జీవిత రహస్యము.

శరీర చైతన్యమును జాగృతము చేయుట

ఈ శారీరక పరిపాకము రెండు నియమాల ననుసరించి సాగాలి. మొదటిది సాధ్యమైనంత సంపూర్ణంగా

3

దైహిక చైతన్యాన్ని జాగృతం చేయడం. రెండవది ఎన్నో విధాలుగా, ఎంత సంపూర్ణంగా వృద్ధి చేయగలరో అంతగా దాని సామర్థ్యాలను పెంచి వెల్లివిరిసేటట్లు చేయడం. అచేతనచే సృష్టించబడిన శరీరం ఆ కారణం వల్లనే అన్ని విధాలుగా దానికే పరిమితమై ఉండవలసి వస్తున్నది. అయితే ఆ అచేతనలో నిక్షిప్తమై వున్న చైతన్యంతోనే విజ్ఞానం, శక్తి, దివ్యానందము ప్రవర్థమాన మవుతున్నాయి. ఈ విధంగా మానవ పరిణామ గతిలో ఒక స్థితికి చేరిన ఈ అంశాలను ఎంత వరకూ సాధ్యమో అంత వరకూ ఉపయోగించుకుంటూ వ్యక్తి లోని శక్తినీ ప్రత్యేక స్వభావాన్నీ బట్టి ఎంత ఉన్నత శిఖరాలకు చేరగలడో అంతవరకూ చేర్చాలి. *దృశ్యమాన ప్రపంచంలోని ప్రతివస్తువులోను ఒక శక్తి పనిచేస్తూ ఉంటుంది. నిమ్న సృష్టిలో చైతన్యరహితంగా గానీ లేక మాంద్యతవల్ల మందకొడిగా గానీ పనిచేస్తుంది. కానీ మానవులలో మాత్రం మొదటినుంచీ చైతన్యవంతమై ఉంటుంది.* దాని సామర్థ్యాలు కొంతవరకూ జాగృతంగానూ కొన్ని అర్థ జాగృతం గానూ, అంతర్గర్భితంగానూ ఉంటాయి. నిద్రిస్తున్న వాటిని మేల్కొలిపి, జాగృతంగా ఉన్న వాటిని పూర్తి చైతన్యవంతం చేసి కార్యోన్ముఖంగా తయారుచేయాలి. అంతర్గర్భితంగా ఉన్న వాటిని బహిర్గతం చేసి శిక్షణ నివ్వాలి.

మనస్సు యొక్క స్థాయి పెరిగి అతిమానసముగా పరిణమిస్తుంది

సృష్టి పరిణామం మానవ పరిపూర్ణతతోముగుస్తుందా? బాహ్యానికి జడమయంగా కనిపించే ఈ జగత్తులో చైతన్య ఛాయలు కనిపించడమూ, దానితో బాటుగా వ్యక్తిలో తేజస్సు, శక్తి అభివృద్ధి చెందడమూ సృష్టి పురోగమిస్తున్నదనడానికి నిదర్శనం; దాని ముఖ్యోద్దేశం కూడా అదే. అయితే శారీరక వికాసం కలిగి, సామర్థ్యాలు పెరిగి, మన గలిగే యోగ్యతను పొందడం అనివార్యమే అయినప్పటికి పరిణామ ప్రక్రియ యొక్క ముఖ్యోద్దేశమది కాదు. చైతన్యం ఇంకా ఇంకా జాగృతం కావడం, ఉన్నత స్థాయిల నందుకోవడం, దాని క్రియాక్షేత్రమును విస్తరించడం పరిపూర్ణ

ఒరు మార్గము. సమగ్ర దైహిక పరిపూర్ణత కావాలన్నా ఈ నియమానుసారమే జరగాలి. మనకి ఇప్పుడు తెలిసిన మానసిక స్థాయిలకు మించిన ఉన్నత స్థాయిలు అనేకం ఉన్నాయి. ఆ మనోభూమికలను మనం ఏదో ఒకనాడు చేరుకొని అక్కడ నుంచి ఇంకా పైకి పోయి మహోన్నతమైన చిదాత్మ అస్థిత్వాన్ని పొందాలి. ఆ విధంగా ఉద్గమిస్తున్న సమయంలో మనలోని అధోభాగాలు కూడా వాటి ప్రభావాన్ని అందుకునేటట్లు తయారు చేసి ఆ పరమ చైతన్యపు కాంతినీ, శక్తినీ అందులో నింపుకోవాలి; శరీరమంతా సంపూర్ణంగా చైతన్యంతో నిండిపోయేటట్లు చేసు కోవాలి; అది చైతన్యమే రూపుదాల్చినట్లుగా దానికి ఉపకర ణంగా తయారు కావాలి; అదే భగవంతుని చైతన్యాత్మక చిహ్నము, భగవంతుని ముద్ర, భగవద్ శక్తి కావాలి.

శరీర ప్రక్రియలు

ఆ విధంగా పరిపూర్ణత త్వరగా ఉద్ధతి పొందే సమయంలో శరీరం యొక్క క్రియాత్మక శక్తి, పరిధి ఇంకా భగవత్కార్యాన్ని అర్థం చేసుకొని సేవించగల సామర్థ్యం కూడా అధికం కావాలి. దానితో పాటుగా శరీరాన్ని భగవంతుని అధీనంలో ఉంచటం కూడా ఎక్కువ కావాలి. అభివృద్ధి చెందిన భాగాలలోనూ, శక్తిని పుంజు కొన్న భాగాల పనితీరులోనూ, ఇంకా పూర్తి ఇంద్రియాత్మకమైన యాంత్రిక అచేతన చర్యలుగా కనిపించే స్వయంచాలక ప్రతి స్పందనలతో సహా అంతటా నమ్యత్వమే కనిపించాలి. నిజమైన పరివర్తన ఉంటేనే తప్ప ఇది జరగదు. నిజానికి ఈ విధమైన మనః ప్రాణ శారీరక పరివర్తన కోసమే ప్రకృతి పరిణామం రహస్యంగా ముందుకు సాగుతోంది. ఈ పరివర్తన జరగనియెడల పృథ్వీజీవితంలో సంపూర్ణమైన దైవత్వం సిద్ధించదు. దైహిక పరి వర్తన జరగటానికి దేహమే కర్తృత్వమును వహించవచ్చును. పరివర్తన చెందేదీ, పరివర్తింపచేసేదీ కూడా దేహమే.

పరివర్తన పూర్తి కాకుండా కొంతవరకూ దైవత్వం ఆవి ర్భూతం కావచ్చు; భౌతిక చర్యలు జరపడానికీ ఆ నిష్క్రియాత్మక, అపరిపూర్ణ చైతన్యస్వరూపమైన దేహాన్నే ఒక ఆఖరు సాధనం,

లేక ప్రధాన సాధనంగా వాడుకొని దైవత్వం వ్యక్తమవుతుంది. సంపూర్ణ చైతన్యపూరితమైన దేహం భౌతిక పరివర్తన కోసం సరైన విధానాలను, పద్ధతులను తెలుసుకొని కృషి చేయగలదు. అయితే చైతన్యపు పరాకాష్టలో భగవంతుని దివ్యకాంతి, శక్తి సృజనాత్మకానందం అనుభవమై శరీరానికి ప్రోద్బలమిస్తాయి. అయినప్పటికీ శరీరం కూడా తన వంతు కృషితో ఆత్మావిష్కారాన్ని, సిద్ధిని పొందగలదు. ఆ విధంగా తన స్వంత పరివర్తనలో పాలుపంచుకోవటమే కాక మొత్తం వ్యక్తి సమగ్ర పరివర్తనకి కర్తృత్వం వహించగలదు. ఇది కూడా సమగ్ర దైహిక పరిపూర్ణతలో భాగమే; పరిపూర్ణత పొందినదనడానికిదే నిదర్శనము.

స్వేచ్ఛానువాదం: ఎ. ప్రభావతి, ఎ. వెంకట్రామ శాస్త్రి

భౌతిక జీవి యొక్క ఆధ్యాత్మీకరణము, కృతార్థత

సాధారణంగా మానవ జీవితము దుర్భరము తృప్తిరహితము. మానవుడు ఆత్మ యొక్క అభివ్యక్తే అయినప్పటికి ఆత్మవైభవమును అనుభవించే శక్తి అతనికి ప్రస్తుతం లేదు. శరీర మాధ్యమంలో అది కుంచించబడుతుంది. ఆ లోటును తీర్చుటకు అతిమానసిక శక్తియే సమర్థవంతము. కేవలం మనసులోనే కాకుండా భౌతికంలోకి కూడా అది ప్రవేశించి పనిచేసినప్పుడు శరీరం కూడా ఆత్మానందంతో ఓలలాడుతుంది.

— సంపాదకుడు

ఆత్మ — జీవితముల సంబంధములో నూతనాధ్యాయము

సాధన పరిపక్వమైన దశలో విజ్ఞాన చైతన్యము పైనుంచి దిగివస్తుంది. అప్పుడు చేతనలో ఒక మహత్తరమైన పరివర్తనము (a reversal of consciousness) సంభవిస్తుంది. దైవమునకు మనస్సు — జీవితము — పదార్థములకు మధ్య వినూత్న సంబంధము — అతి ప్రమాణము

విశిష్టము అయిన సంబంధము ఏర్పడుతుంది. తత్ఫలితముగా ఆత్మకు — ఆత్మ నివసించే శరీరానికి గల సంబంధము కూడా సుసంపన్నమై reversal — నూతన స్థాయినందుకొంటుంది. ప్రస్తుత జీవన విధానంలో — అత్యంత ఉత్తమంగా, లేదా అత్యంత అధమంగా — మనస్సు ప్రాణశక్తి ద్వారా ఆత్మ తనలో తాను అభివ్యక్తం చేసుకుంటుంది. లేదా తరచుగా తన ఆధారంగా మనస్సు, ప్రాణశక్తి పనిచేయడానికి అనుమతిస్తుంది. ఈ చర్యకు శరీరం ఉపకరణంగా ఉంటుంది. కాని శరీరం ఆత్మను శిరసా వహిస్తూనే, పరిమితమైన సంభావ్య తల ద్వారా మనస్సు, ప్రాణం యొక్క స్వీయ వ్యక్తీకరణలో పరిమితం చేసి, నిర్ధారిస్తుంది. శరీరం తన భౌతిక ఉపకరణ క్రియ ద్వారా పొందిన లక్షణం కూడా దానికి కారణభూతమవుతుంది. ఇది కాకుండా శరీరానికి తన సొంత కార్యాచరణ నియమం, ఒక కదలిక, ఒక సంకల్పం లేదా తనదైన అవచేతన శక్తి లేదా సగం మేరకు ఆవిష్కృతమైన చైతన్యశక్తి కదలికకు సంబంధించిన నియమం ఉన్నది. ఈ నియమాన్ని అవి పాక్షికంగా ప్రభావితం చేస్తాయి లేదా మార్పు చేస్తాయి.

శరీరములో ఆత్మ సామ్రాజ్యము

కాని దివ్యజ్ఞాన (gnostic) చైతన్యస్థితిలో, జీవన విధానంలో ఆత్మ సంకల్పమే నేరుగా శరీరకదలికలను, నియమాన్ని నియంత్రించి నిర్ధారిస్తుంది. అగమ్యత, అస్పష్టత, ప్రాతికూల్యం, మంద ప్రతిస్పందనలతో నిండిన అచేతనా పునాది అతిమానస అవతరణ ప్రభావంతో నిమ్న లేక ఆధారభూతమైన అతీత చేతనగా మారుతుంది. జ్ఞానోపలబ్ధి పొందిన ఉన్నత మనస్సు, అంతఃస్ఫూర్తి, అధిమనస్సు స్థితిలో సైతం అప్పటికే "విజ్ఞానం*" — భావనకు (idea) "ఇచ్ఛాశక్తి" కి శరీరం ప్రతిస్పందించేందుకు చాలినంతగా స్పృహను పొందుతుంది. భౌతిక భాగాలపై మనస్సు

---

* అంతఃస్ఫూర్తి (intution) మనస్సులో పనిచేసే .విజ్ఞానం దీనినల శ్రీఅరవిందులు అని అంటారు.

యొక్క చర్య అవశేషాత్మకంగా, కల్లోల స్థితిలో చాలా వరకు అసంకల్పంగా వుంటుంది. అటువంటి మనస్సు యొక్క చర్య గణనీయమైన శక్తిని పొందుతుంది. కాని అతిమానస యథార్థ భావన (real-idea) లో ఉన్న చైతన్యం అది. అదే సమస్తాన్ని నియంత్రిస్తుంది.

శరీరము యొక్క ఆత్మీకరణము కృతార్థత

ఆత్మ, శరీరం మధ్య నెలకొన్న ఈ కొత్త సంబంధం ఫలితంగా, దివ్య జ్ఞాన పరిణామం వల్ల భౌతిక జీవితంలో ఆధ్యాత్మీకరణ, పరిపూర్ణత్వం, సాఫల్యత ఆవిష్కరించ బడుతాయి. మనస్సు జీవితానికి అది ఏ లక్ష్యాన్ని సాధించిందో, భౌతిక శరీరానికి కూడా అదే లక్ష్యాన్ని సాధిస్తుంది. ఈ పరివర్తనవల్ల, అస్పష్టత, బలహీనతలు, పరిమితులు అధిగమించవచ్చు. వాటి సంగతి ఏమైనప్పటికీ, శరీరచేతన సహనంతో కూడిన సేవకి అవుతుంది. దాని సంభావ్యతల దృష్ట్యా, వ్యక్తి జీవితం శక్తిప్రదమైన ఉపకరణం అవుతుంది. తన కోసం అది చాలా కొంచెమే అడుగుతుంది. శరీరం కోరేది మరికాస్త ఆయుష్షు, ఆరోగ్యం, బలం, భౌతిక పరిపూర్ణత్వం, శారీరక ఆనందం, దుఃఖాల నుండి విముక్తి, సౌఖ్యం. ఈ కోరికలు నీచమైనవి కావు. అక్రమమైనవి కావు. ఆమోదయోగ్యం కానివి కావు. ఎందుకంటే, రూపురేఖలు సహజసిద్ధంగా ప్రసరించే శక్తి, ఆనందాలు, ఆత్మ యొక్క అభివ్యక్తీకరణలను ఆ కోరికలు పదార్థ క్షేత్రంలో సుసాధ్యం చేస్తాయి. దివ్య జ్ఞానశక్తి శరీరంలో పనిచేసినపుడు, ఇవి శరీరంలో నెలకొల్పబడతాయి. భౌతిక మనస్సు, భౌతిక జీవితం నాడీమండల శ్రేణిపై శరీర వ్యవస్థపై బాహ్యాశక్తుల వత్తిడి వల్ల వాటి వ్యతిరేక లక్షణాలు వస్తాయి. ఈ శక్తులను ఎలా ఎదుర్కోవాలో తెలియని, లేదా వాటిని సక్రమంగా ఎదుర్కోలేని శక్తితో ఎదుర్కోలేని అజ్ఞానం నుండి అవి ప్రభవిస్తాయి. ప్రతిస్పందనలను అపభ్రంశం పాలుచేసి, తప్పు పద్ధతిలో ప్రతి క్రియకు పూనుకొనే అస్పష్టత వల్ల అవి ఉద్భవిస్తాయి.

శరీర మాధ్యమం ద్వారా అతిమానసిక ప్రక్రియలు

ఈ అజ్ఞానం స్థానే నెలకొనే అతిమానస స్వీయకార్యాచరణ, స్వీయ ఆవిష్కరణ చెందే ఎరుక, జ్ఞానం శరీరంలోని దెబ్బతిన్న అస్పష్టతకు లోనైన అంతఃస్ఫూర్తి సహజాతాలను విముక్తం చేసి, సుస్థిరం చేస్తాయి. మరింత చైతన్యవంతమైన కార్యాచరణతో వాటిని వికాసవంతం చేస్తాయి. ఈ మార్పు వల్ల చక్కని భౌతిక దృక్పథం, వస్తువులు, శక్తుల విషయంలో సక్రమ సంబంధం, సక్రమ ప్రతిక్రియ ఏర్పడుతాయి. మనస్సు, నరాలు, శరీర వ్యవస్థలో చక్కని లయబద్ధత ఏర్పడుతుంది. అది శరీరంలోకి ఉన్నతమైన ఆధ్యాత్మిక శక్తి తీసుకొని వస్తుంది. విశ్వజనీన ప్రాణికశక్తితో ఏకీకృతమైన మరింత మహనీయ ప్రాణశక్తిని తీసుకొని వస్తుంది. భౌతిక ప్రకృతికి సంబంధాలు దేదీప్యమానమైన సామరస్యం, శాశ్వత విశ్రాంతిలోని ప్రశాంత అనంత స్పర్శ అది సాధిస్తుంది. తన దివ్యతరమైన బలాన్ని, సౌఖ్యాన్ని దానికి ఇస్తుంది. ఇది చాలా అవసరమైన, మౌలికమైన పరివర్తన. ఇది ఎలా ఉన్నప్పటికీ చైతన్యశక్తి యొక్క మహోన్నత బలాన్ని మొత్తం చైతన్యం నిండా నింపి వేస్తుంది. శరీరాన్ని ఆవరించే అస్తిత్వంలోని సమస్త శక్తులను ఈ చైతన్యశక్తి జీర్ణించుకొని సమన్వయం చేస్తుంది.

మనస్సు, ప్రాణికం, భౌతికస్థితిలో అభివ్యక్తమైన చైతన్యశక్తి, అపరిపూర్ణత్వం, బలహీనత, తనపై ప్రసరించిన విశ్వజనీన శక్తిని స్వీకరించడంలో అశక్తత, లేదా సంకల్పం ద్వారా తిరస్కరించడం, స్వీకరించినా, జీర్ణించుకోడానికి, సమన్వయం చేసుకోడానికి వ్యక్తమయ్యే అశక్తత — అదే బాధలకు, దుఃఖాలకు హేతువు.

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

యోగులు పరమసిద్ధులను పొందవచ్చు. ఊర్ధ్వలోకములను సందర్శించవచ్చు. కాని కళ్లు తెరవగానే ఈ శరీరం, ఈ అచేతనావస్తువు దాపరిస్తుంది! దీనిని సంస్కరించటమెలా? ఈ సృష్టి వెనక సత్యచైతన్యమున్నది. అది సర్వసమర్థవంతమైనది. దానిని ఆహ్వానించి క్రియాశీలము గావించినచో మన సమస్యలన్నీ తీరిపోవును. శరీరము చేయవలసిన పని అదే. ప్రస్తుతం శరీరమును నిర్వహించునది భౌతిక చైతన్యము. ఇది రాయిలాంటిది. కాని భౌతికమైన చైతన్యమును సత్యభానునితో ఉద్దీపింప చేసినప్పుడు, ఈ జడ శరీరము కూడ దాని ప్రభావమునకు లోనై జ్ఞానవంతమవుతుంది. దానికి కూడ చేతన అబ్బుతుంది. దానిదిక కేవలం భౌతిక సౌందర్యమే కాదు. శరీరం దివ్య సర్వాంగ సౌష్ఠవముతో భాసిస్తుంది. శరీరకణములు సైతము ఆనందముతో పొంగి పొరలుతూ ఉంటాయి!

— అనువాదకుడు

> మనిషి సమస్యలన్నిటికి
> సత్యచైతన్యమే
> పరిష్కారము

మనస్సు పనిచేసే విధానము వేరు. సత్యచేతన కార్యము వేరు. మనస్సు యొక్క కార్యము చర్మ చక్షువులపై ఆధారపడి ఉంటుంది. సత్యదృష్టి సత్యానుసారముగా ప్రవర్తిస్తుంది. ఈ సృష్టి అచేతనా జన్యము. అచేతన అనగా చైతన్యము లేనిది. ఈ అవచేతనలో కూడ గురితప్పకుండా పనిచేసే శక్తి ఉండటం ఆశ్చర్యకరమైన విషయము. పరిణామ ప్రక్రియ ద్వారా ఈ చరాచర సృష్టినంతా ఏమాత్రము తడబడకుండా ఆవిష్కరింప జేసింది ఈ అచేతనయే! కాని ఇప్పుడు జరగబోయే ఈ సత్యచేతనా ఘట్టంలో అమోఘము, అద్భుతము (perfect perfection) అయిన రీతిలో మూల సత్త్వము ఆవిష్కృతమౌతుంది. అంతేకాదు. పరమాత్మయే ప్రత్యక్షంగా ఈ భూమ్మీదికి ఇంకా ప్రత్యక్షంగా (supreme total perfection) దిగివచ్చునా అనే ప్రశ్నకు "అవును", అని చెప్పే అవ

"పరమాత్మ శిఖరాలు, ప్రకృతి పునాది — వాటి
భిన్నత్వంలో నిగూఢంగా మెరిసే మహా సత్యాన్ని సమీపించి,
ఇరువురూ ఒకే దైవత్వమని గ్రహిస్తాయి.
భౌతిక పదార్థ నేత్రాల ద్వారా పరమాత్మ వీక్షిస్తుంది.
భౌతిక పదార్థం పరమాత్మ వదనాన్ని ఆవిష్కరిస్తుంది....

*

ఈ శరీరం సైతం భగవంతుణ్ణి స్మరిస్తుంది."

శ్రీఅరవిందులు

కాశం కూడా లేకపోలేదు. మనమా శక్తిని ఇక్కడకు దింపుకో గలిగితే ఇక మన సమస్యలన్నీ తీరిపోయినట్లే. మానవాళి మూడు పువ్వులు, ఆరు కాయలుగా పరిణమిస్తుంది. వ్యక్తి వికాసము, జాతి వికాసము, సమాజ కళ్యాణము అన్నీ సాధ్యమే. మానవుని అంతరంగికంపై, ప్రకృతి శక్తులపై, వాటి నిర్వహణము, ఉప యోగములపై ఆధిపత్యము — ఒకటేమిటి — సమస్తమైన కార్య ములపై సంపూర్ణ విజయము కూడ సాధ్యమవుతుంది.

శరీరంలో దివ్యసౌందర్యానందముల ఆవిష్కరణ

మానవుడు ఈ విధంగా అనూహ్యమైన పరిపుష్టత నందుకొన్న తరువాత, మానవ జీవితము అవధులు దాటి దివ్యజీవనముగా కూడ పరిణమించగలదు. జడపదార్థము నిజంగా అంత జడము కాదేమో అనిపిస్తుంది. ఎందుకంటే తనలో నుంచే జీవులను, ఆలోచనాశీలమైన మనస్సును తయారు చేసుకొన్నది కదా. *అదే విధంగా పరమాత్మ యొక్క దివ్యజ్యోతిని తనలోకి దింపుకొని తన అచేతనత్వమును పోగొట్టుకుంటుంది. తన లౌకిక శరీరాన్ని పూర్తిగా చైతన్యవంతము జేసి ప్రత్యక్షంగా ఆత్మను ఆవిష్కరింప జేసుకొంటుంది.* ఈ శరీరము సుభిక్షమై సుస్థిరమై ఆయురారోగ్యములతో అలరారుతుంది. మానవుని శక్తి పెరుగుతుంది. కర్మకౌశలము ఉన్నతోన్నతమౌతుంది. భౌతిక చేతన యొక్క స్థాయి పెరుగుతుంది. దాని పర్యవసానములు ఎల్లెడల కనబడతాయి. సర్వత్రా ప్రతిఫలిస్తాయి. శరీరము యొక్క శక్తిసామర్థ్యములు ఎదగ గలిగినంత స్థాయి వరకు ఎదిగి వాటి ఎల్లలను స్పృశిస్తాయి. కార్యరంగంలోకి దుముకుటకు సంసిద్ధంగా వుంటాయి. వాటికి చేత కానిదేమియు వుండదు. పరాజయముండదు. శరీరము ఇప్పుడు తనకున్నదాని కన్నా అధికతమమైన శక్తిని పుంజుకుంటుంది. లోని ఆత్మయొక్క శాసనమును శిరసావహించుటకు తగిన ఉపకరణమై భాసిల్లుతుంది. అంతేకాదు. దివ్యసౌందర్యానందములను ప్రపంచంలో వెదజల్లుటకు తగిన ప్రాత్రయై ప్రకాశిస్తుంది. ఆత్మ సౌందర్యానందములను తనలో ప్రతిబింబించుకొని తద్వారా జడ

పదార్థమునకు కూడా దివ్యచైతన్యము, నిరంతరానందములను కలుగ జేస్తుంది. ఈ విధంగా దివ్యీకరింపబడిన శరీరము పరిపూర్ణత నొందుతుంది.

ఇదంతయు ఒకేసారి సాధ్యము కాకపోవచ్చును. ఒకవేళ దివ్యజ్యోతిశ్శక్త్యానందములు మానవోపరిభాగంలో సుప్రతిష్ఠితమై, వాటి శక్తిని మనోప్రాణ దేహములలోకి పంపించి, శరీరకణములను పునర్నిర్మాణము కావించి, జాగృతము చేయుట ద్వారా అది సాధ్యమైనా కావచ్చును. అప్పుడు మార్గము ఆవిష్కారమై మనిషిలో జరగవలసిన పరిణామమంతయు సాధ్యమవుతుంది. భౌతిక శరీరము కూడా ఈ దివ్యపరిణామమునకు అర్హులౌరాలే.

ప్రకృతి పరివర్తనము

ఈ దివ్యపరిణామము అనవరతంగా కొన సాగుతూనే వుంటుంది. ప్రకృతి పురోగమనమునకు అవధులు లేవు. ఆత్మ ఇంకా ఎత్తైన శిఖరములను విశాలసీమలను అందుకున్నప్పుడు పరమ సత్యము, పరమతత్త్వము, పరమచైతన్యము, పరమానందములను కూడా సంతరించుకుంటుంది. కాని ఈ సుదూరమైన పరిణామములను గురించి ప్రస్తావించుట ఇప్పుడు అప్రస్తుతం. భవిష్యత్తులో జరుగనున్న పరివర్తనములను గురించి మానవమేధకు అర్థమయ్యేంతవరకు, ఉద్దీపమైన మానవచేతనకు అందినంత మేరకు ప్రస్తావించటమైనది.

సత్యచైతన్యము జడపదార్థములోకి దిగివచ్చి, దానిని ఉద్దీపింప జేయగా ఈ అద్భుతమైన ప్రయోజనములన్నియు కలుగుతాయి. పరిణామప్రక్రియ యుగయుగాలుగా పడిన శ్రమకు ఇది తగిన ఫలితమే అని చెప్పాలి. *పదార్థములో నిక్షిప్తమైన దైవము ఆకాంక్షించి ఊర్ధ్వలోకములను అందుకొంటుంది. ప్రకృతి ఆధ్యాత్మీకరింపబడి అద్భుతమైన విజయములను సాధిస్తుంది.* ఈ పరివర్తనము సర్వాంగమైనది. జడపదార్థము యొక్క స్థితిగతులను సహితము రూపాంతరీకరించునది. భౌతిక చైతన్యము మానవ దేహమును అత్యంత వైభవోపేతమైన ఈ దివ్యశరీరముగా పరిణమింప జేస్తుంది.

అనువాదం: రాయప్రోలు లక్ష్మీనరసింహ శాస్త్రి

దివ్యశరీరము

ఈ సృష్టికి చరమదశ మానవుడు కాడు. పరిణామ ప్రక్రియ మానవునితో అంతము కాదు. ఈ సృష్టి అనంతము. పరిణామ సోపానము కూడ అంతే. మరి ఈ నూతన మానవుడు ఎట్లా వుంటాడు. ఆతని రూపురేఖలేమిటి? 1956 లో జరిగిన అతిమానసావతరణముతో ఈ అతిమానవునికి అంకురార్పణ జరిగింది. అయితే ఆ శక్తి ఇంకా సూక్ష్మభూమికలోనే వున్నది. కొంతమంది సాధకులు ఈ విషయమై శ్రీమాతను ప్రశ్నించారు. కొంతకాలం ఓపిక పట్టమని ఆమె సలహా ఇచ్చారు! మనిషి కంటె కొంచెం ఎక్కువ తెలివితేటలు, ఎక్కువ భుజబలము కలిగి ఉంటాడా? అదేమి గాదు. మనిషికి ఆ దివ్యమానవునికి నక్కకి నాగలోకానికి ఉన్నంత తేడా వుంటుంది. ఈ దివ్య మానవుణ్ణి గురించి, ఆతని శరీరాన్ని గురించి శ్రీఅరవిందులు ప్రవచించిన విషయములను చదువుదామా!

— సంపాదకుడు

పరిణామక్రమంలో మానవుడు ఒక ప్రయాణ సత్రము. అతను కూడా పరిణామశీలియే — పరిణతి జెంది మానవాతీతమైన మరొక జీవిగా అవతరించవలసి ఉన్నది. ఈ పరిణామ ప్రక్రియ ఇప్పుడు త్వరితగతిని జరుగుతున్నది. అయితే నూతన మానవుడు విచిత్రమైన వింతరూపమును దాల్చడు. నేటి మానవుడు సారుప్యమైన మార్పును చెంది దివ్యమానవునిగా రూపొందుతాడు. కొంగ్రొత్త హంగులతో దివ్యశరీరమును ధరిస్తాడు.

ఈ పరిణామము జరుగుటకు అనువైన అవయవములు, విభాగములు మానవుని శరీరంలో సిద్ధముగానే ఉన్నాయి. దివ్య జీవన ప్రక్రియలకు అవసరమైన రీతిలో కొంత పరిణామము చెంది ఉన్నాయి కూడా. అవి ఆయా రూపాలలోనే మరింత పరిణామం చెంది పరిపక్వము కావాలి. ప్రస్తుతము వాటికి గల అవధులు తొలగిపోవాలి. వాటికిగల క్షయము, లోపములు, జాడ్య

ములు పోవాలి. వాటి స్ఫురణశక్తి, క్రియాశీలత్వము నేటి హద్దులను అధిగమించాలి. శరీరం కొత్త సమర్థతలను సమకూర్చుకోవాలి.

నేటి మానవుడు ప్రస్తుతం యంత్రముల సహాయంతో తన సామర్థ్యమును విస్తరించుకుంటున్నాడు. *కాని నూతన మానవుడు తన స్వశక్తి చేతనే దీనినంతా సాధించగలుగుతాడు. తనలోగల ఆత్మశక్తి ద్వారా, సూటిగా అంతర్గత ఆధ్యాత్మశక్తి ద్వారా వీటిని మించిన ప్రయోజనములను సాధించగలడు.* ఈ శరీరం కొత్త పద్ధతులు అవలంబించుకోవచ్చు. ఇతర శరీరాలతో అన్యోన్య సంబంధములకై నూతవ సాధనములను[1] సృష్టించుకోవచ్చు. కొంగ్రొత్త జ్ఞానాన్ని సముపార్జించుకోవచ్చు. నవదృక్ప థాన్ని అలవర్చుకోవచ్చు. కొత్తశక్తుల్ని పుంజుకోవచ్చు. కొత్త విషయాల్ని సమకూర్చుకోవచ్చు. తన స్వభావానికి అనుకూలంగా సాధనాలను సమకూర్చుకోవడం, వెల్లడి చేయడం శరీరానికి అశక్యం కాదు. దూరాన్ని దగ్గర చేసికొనేందుకు తగ్గించు కొనేందుకు ప్రాకృతిక సామగ్రిని కూర్చుకోవటం కష్టం కాదు. ప్రస్థుత శరీర అస్తిత్వానికి అతీతమైన దాన్ని అవగాహన చేసికోవటంలో యిబ్బందేం ఉండదు. అంతకు మించి వ్యవహారించటం అసాధ్యం కాదు. జడమైన ఈ శరీరం అనుమతించలేని సృజనాత్మకతను, అతి సూక్ష్మాలను పెంపొందించుకోవడం అసాధ్యం కాదు. ఇవిగాక అగణితమైన శక్తులు దృగ్గోచరం కావచ్చు. ఊహాకుమించి, వీలైనంత అత్యున్నతంగా అగణితంగా యీ శరీరం ఓ సాధనంగా మారవచ్చు. సత్యచేతన తొలి స్పర్శ నుండి పరిణతినొంది ఆరోహణక్రమంలో అత్యున్నత శిఖారా లను అందుకోవచ్చు.

అతిచేతన సరిహద్దులను అధిగమించగలదు. అభివృద్ధి సాధించగలదు. భావప్రకాశకమైన జీవితాన్ని అనుభవించవచ్చు. ఆ జీవితాన్ని ఉన్నతమైన పరిశుద్ధమైన అస్తిత్వం, చేతన, బ్రహ్మ

---

[1] Being felt being even when afar (*Savitri*, p. 187)

నందాలు స్పర్శిస్తాయి. అవి ఉన్నతోన్నత సత్యాస్తిత్వ లోకాలను సంతరింప జేస్తాయి. తపస్సులో గతిశీలత పొందుతాయి. ఆనందము, వైభవ మాధుర్యాలు చవిచూపుతాయి. సృజనాత్మకమైన ఆనందౌన్నత్యాన్ని సంపూర్ణసారాన్ని సమకూరుస్తాయి. భౌతిక జీవం నిరంతరాయ ప్రగతిపథంలో పయనించి పరివర్తన చెంది దివ్యశరీరంగా రూపొందవచ్చు. భూతల స్వర్గాన్ని చూపే దివ్య జీవితానికి అది ప్రతిబింబం లేదా ప్రతిసృష్టి కావచ్చు. ఆత్మ సాక్షాత్కారం పొందే ఉన్నతోన్నత మహిమాన్విత వైభవం పొందే దివ్యజీవితం కావచ్చు.

అనువాదం: *సాహితీ కౌముది పి. మోహన్*

శరీరంలోని ప్రత్యణువులోను భగవంతుడున్నాడు.

*

శరీరము భగవంతునికి నివాసభూమి — కాబట్టి మనమభ్యసించు శరీరశిక్షణాకార్యాక్రమములు, శరీరానికి సంబంధించిన వైద్యాది విద్యలన్నియు దేవతారాధనలే. భగవంతునికి మనం చేసే అర్చనలే. విద్యలు నేర్పే ఆచార్యులు, శరీరాగ్యమును కాపాడే వైద్యులు మన పూజార్లు.

*

రాగద్వేషముల కతీతమై, సమతా సమర్పణలు సమగ్రమైనప్పుడు భౌతిక శరీరము సహితము ఆనందమును ఆస్వాదించగలదు.

శ్రీమాత

శరీరవ్యాయామమును గురించి శ్రీమాత

శరీర వ్యాయామమును గురించి ఎవరికీ సరియైన అవగాహన లేదు. దానిలో కొత్త ఏమున్నది అని మీరు అడగవచ్చు. ఈ భౌతిక శరీరం జడమే అయినప్పటికి దాని చైతన్యం దానికుంటుంది. క్రమశిక్షణ ద్వారా దానిని ఉద్దీపింప జేయవచ్చు. అప్పుడు శరీరావయవములు ఒక నూతన తేజముతో భాసిస్తాయి. వాటి కదలికలు కూడ నృత్యవిన్యాసములను స్ఫురింప జేస్తాయి. శరీరకణములు కూడ దివ్యచేతనతో వెలిగి పోతూ వుంటాయి. కొంతమంది చిత్రకారుల చేతులు వాటంతట అవే కదులుతూ చిత్రపటమును గీయవూ! వారి చేతులకు చైతన్యముంటుంది. అదే విధంగా మొత్తం శరీరం కూడా చైతన్యంతో ఉద్దీపనమై సర్వాంగ సౌష్టవంగా భాసిస్తుంది. ఇది నిజమేనా అంటారేమో. ప్రయత్నించి చూడండి. — అనువాదకుడు

ఆత్మ మాటిమాటికి భూమ్మీదికి వచ్చి శరీరమును దాలుస్తుంది. అభివృద్ధి చెందుటకై నూతనానుభూతులను పొందుతుంది. మొదట బీజరూపంలో నున్న చైత్యపురుమడు జన్మపరంపరద్వారా ప్రవర్ధమానమై సంపూర్ణ చైతన్యమును సాధిస్తాడు. అప్పుడు స్వతంత్రుడై తనకు ఏ విధమైన జీవితము అవసరమో ఆ విధమైన జన్మ నెత్తుతాడు. తదనుగుణమైన దేశకాల పరిసరాదులను ఎంచుకుంటాడు.

శరీరము ద్వారా చైత్యపురుషాభివృద్ధి

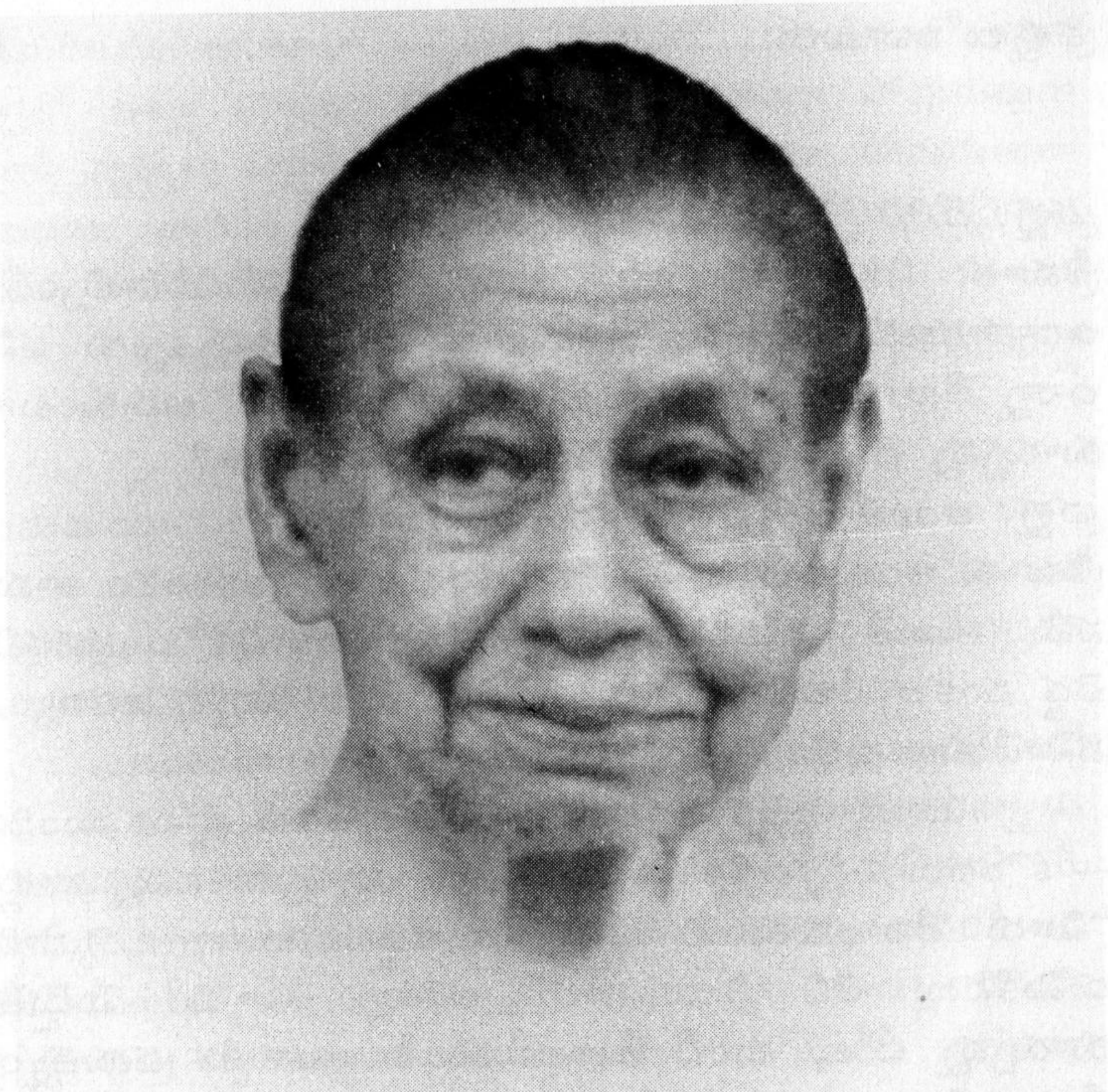
ఆత్మ భూలోకంలోకి దిగివచ్చినప్పుడు అజ్ఞానాంధకారములలో నిమజ్జనమై పోతుంది. అందుకని చాలాకాలము ఈ మొద్దు శరీరములోకి కొంచెం చైతన్యాన్ని ఉద్దీపింపచేయుటంతోటే సరిపోతుంది. మనము శరీరమును సంస్కరింప జేయుటకు ముఖ్యమైన కారణమిదియే. క్రమశిక్షణతో శరీరాభివృద్ధే కాకుండా ఆత్మకూడా దాంతోపాటు ప్రదీప్తమై పురోగమిస్తుంది.

శరీరకణముల ఉద్దీపనము

శరీరశిక్షణ ద్వారా శరీరకణములు వికసించి చైతన్యవంతములవుతాయి. ఈ విషయము ఎవరికి తెలియకపోవచ్చు. కాని అది నిజము. మన దృష్టిని కండరముల మీద కేంద్రీకరించి వాటిని ఉపయోగించినప్పుడు, అవయవములకు శిక్షణ ఇచ్చినప్పుడు, వాటి కదలికలను, శక్తిని, చురుకుదనాన్ని, నమ్యతను అభివృద్ధిపరచ దలచినప్పుడు ఒక తమాషా జరుగుతుంది. శరీరకణముల చేతనా ప్రమాణము, వాటి యొక్క గ్రహణశీలత ఇంతకు ముందరలేని రీతిగా పెరుగుతాయి. ఈ విధంగా శరీరము యొక్క చైతన్యము అభివృద్ధి చెందుతుంది. శరీర వ్యాయామము యొక్క ముఖ్యోద్దేశమిదియే. శరీర చైతన్యమును పెంచుటకు ఇతర మార్గములు కూడ కలవు. కాని సర్వాంగంగా తీర్చిదిద్దుటకిదే మార్గము. నేను మీకు ఒక విషయాన్ని అదివరకే చెప్పాను. మేధావులు ఏ విధంగా మెదడును పదునుపెట్టుకుంటారో అదే విధంగా కళాకారులు వారి హస్తములకు కూడ చేతనాస్ఫూర్తిని కలుగజేయగలరు. అయితే దీని వలన ఒక్కొక్క అవయవము మెరుగుకావచ్చు కాని మొత్తము శరీరము కాదు. ఈ విధమైన శిక్షణ యొక్క అద్భుత పరిణామాలను నీవు గమనించినట్లైతే శరీరము యొక్క సామర్థ్యాన్ని చూసి నువ్వే ఆశ్చర్యపోతావు. శరీరధారియైన చైత్యపురుషునకు ఇదెంతో ప్రయోజనకారి. సర్వాంగసౌష్టవము, సమరసము అయిన శరీరము చైత్యపురుషునకు చాలా అద్భుతమైన ఉపకరణము. దాని కార్యమునకు మిక్కిలి సహాయకారి.

శరీర వ్యాయామము నభ్యసించు వారందరికీ యీ విధమైన ఉద్దేశము లేకపోవచ్చు. వాళ్ళకీ విషయాన్ని గురించి లేశమాత్రమైనా తెలియకపోవచ్చు. వాళ్ళకి తెలిసినా తెలియకపోయినా ఫలితమిదియే. మీకు సూక్ష్మదృష్టి కనుక ఉన్నట్లైతే క్రమపద్ధతిలో వ్యాయామ విన్యాసములు జరిపినవాడు నడుస్తుంటే ఒక విధమైన వెలుగు, చైతన్యము, జీవము అతనిలో ఉట్టిపడుతూ వుంటాయి. ఇతరులలో వుండవు.

అనువాదం: రాయప్రోలు లక్ష్మీనరసింహ శాస్త్రి

శరీర కణాల ప్రార్థన

భగవంతుని కృపాకటాక్షాల వల్ల మనం ఇప్పుడు అచేతన నుండి నెమ్మదిగా బయటపడుతున్నాం. చైతన్య ప్రదీప్తమైన జీవితం వైపు మేలుకుంటున్నాం. మరింత వెలుగుకోసం, మరింత చైతన్యం కోసం ఒక ప్రగాఢమైన ప్రార్థన మనలో ప్రబుద్ధమవుతున్నది.

"ఓ సర్వోన్నత విశ్వాధినేతా! నిన్ను వేడుకుంటున్నాం, ఈ భూమిపై నీ దివ్య ఉపకరణాలుగా జీవించడానికి ఉపకరించే బలాన్ని, సౌందర్యాన్ని, సామరస్య ప్రపూరిత పరిపూర్ణత్వాన్ని మాకు ప్రసాదించు ప్రభూ!"

శ్రీమాత

తమోగుణం

ప్రశ్న: దేనిని 'దైహిక తమస్సు' అంటారు?
శ్రీమాత: నీకది తెలియదా? అయితే నిన్నభినందించాల్సిందే! ఉదాహరణకు ఎప్పుడైనా నువ్వు కూర్చుని ఉన్నప్పుడు పని ఉన్నా లేవాలనిపించదు. "అబ్బ, అదంతా చేయాలా" అనుకుంటూ కూర్చున్న చోటు నుంచి లేవాలనుకోవు — అవునా?
ప్రశ్న: అయితే అది సోమరితనం వంటిదా?
శ్రీమాత: అంతకాదు. కాని సోమరితనం కూడా ఒక రకం తామసమే. అయితే సోమరితనంలో ప్రయత్నించడానికి యిష్టపడని చెడ్డ సంకల్పం ఒకటి ఉంటుంది. తామసికం అన్నది జడత్వం: పని చేయాలనుకుంటారు కాని చెయ్యలేరు.

చాలా కాలం క్రిందటి సన్నివేశం ఒకటి జ్ఞాపకముంది. — కొందరు పిన్నవాళ్ళతో నేను కలిసి ఉన్నప్పుడు నన్ను వాళ్లు "మీరు లేవాలనుకుంటే ఏమాత్రం కష్టపడకుండా ఒక్కసారి దుమికినట్లు లేచి నిలబడతారు. అదెట్లా చేస్తారు? మేమైతే కూర్చున్న చోటు నుంచి లేవాలనుకుంటే అందుకు ప్రయత్నం చేయవలసి ఉంటుందే!" అని అడిగారు. వాళ్ళకది ఎంతో ఆశ్చర్యకరమైన విషయమైతే వాళ్ళ పరిస్థితికి ఆశ్చర్యపడటం నావంతయింది. నేనిట్లా అనుకునే దానిని — "వాళ్లలా ఎందుకుంటారో. ఎవ్వరైనా ఉన్నచోటు నుంచి లేచి పనిచేయాలని నిశ్చయించుకున్నప్పుడు వెంటనే లేస్తారు కదా." అది కాదు, అసలు విషయమేమంటే శరీరం అప్పుడా స్థితిలో ఉంది. లేచి పని చేయాలనే సంకల్పం దానిలో చొప్పించి అది లేచేటట్లుగా చెయ్యాలి. తామసికం అంటే అదే. తామసిక మనేది పూర్తిగా భౌతికమైన విషయం. ప్రాణిక తమస్సు గాని మానసిక తమస్సుగాని చాలా అరుదుగా ఉంటుంది. అది సంసర్గం వల్ల ఎప్పుడైనా కలిగితే కలగవచ్చు. అది ప్రాణిక, మానసిక తమస్సులుగా కాక నరాలకు, మెదడుకు ఎక్కువ సంబంధించి ఉంటుందని నా నమ్మకం.

సోమరితనం అంటారా — అది దేహంలో, ప్రాణికంలో మనస్సులో అట్లా సర్వత్రా ఉంటుంది. సాధారణంగా సోమరులుగా ఉండే వ్యక్తులు ఎల్లప్పుడూ అన్ని సందర్భాల్లోనూ సోమరులుగా ఉండరు. వారికి ప్రీతికరమైన ఆనందకరమైనదేదైనా చెప్పినప్పుడు దానిని చేపట్ట టానికి వెంటనే సిద్ధపడతారు.

స్వేచ్ఛానువాదం: వి. సుబ్బరామ శర్మ

మధుమయీ,

నూతన సంవత్సర సందేశంలో "ప్రపంచము గొప్ప పరివర్తనము కోసం సిద్ధమవుతోంది" అని తమరు సెలవిచ్చారు. అది మానవుని భౌతిక శరీరానికి సంబంధించినదా?

జంతువు తరువాత మనిషి ఏ విధంగా వచ్చాడో అదే విధంగా మనిషి తరువాత వచ్చే జీవి ఇప్పుడు తయారవుతున్నాడు. 1 జనవరి, 1969 నాడు దిగివచ్చిన నూతన శక్తి (చేతన) యే అందుకు తార్కాణము. అందుకు సంసిద్ధముగావున్న వారిలో అది పనిచేయటంతో ఈ పరివర్తనానికి అంకురార్పణ కూడా జరిగింది. ఆ నూతన శక్తి అత్యంత తీవ్రవస్థాయికి చేరుకోవటమే కాకుండా అంతకంతకు భౌతిక స్థాయిని కూడ అందుకుంటున్నది. మన కర్తవ్యమును తెలుసుకొని ఆ శక్తిని మనలోకి గ్రహించి క్రియాశీలము చేసినప్పుడే దాని ఫలితములు త్వరగా కలుగుతాయి.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: రాయప్రోలు లక్ష్మీనరసింహాశాస్త్రి

శరీర పురోగమనమునకు శరీరకణములలో శాంతి నెలగొనవలెను.

శ్రీమాత

ఒక వృత్తాంతము:

వక్ర భాష్యాలు

జంతువుల కంటె మనిషి ఉన్నత స్థాయికి చెందినప్పటికి ఒక దృష్టికి జంతువుల జీవితము మనిషి కంటె హేయమైనది కాదు. మనస్సు తెచ్చిపెట్టిన అహంకారము, అసలు విలువలకు అది చేసే వక్ర భాష్యాలు జంతువులకు తెలియవు. దాన్ని లోభత్వమనండి, దుష్టత్వమనండి — నా అనుభవంలోని ఈ వృత్తాంతాన్ని వింటే మీకే తెలుస్తుంది. అది 1958 మే, 3 వ తేది. నేను చాలా గాఢమైన అతిమానసానుభూతిని పొంది అప్పుడే తేరుకొంటున్నాను. ఈ భౌతిక ప్రపంచం ఇంకా చాలా దూరంగాను మిథ్యగాను వున్నది. ఒకనాడు సాయంత్రం మన క్రీడాస్థలం లోకి ఒక బృందం నా అనుమతిని పొందివచ్చారు. వారు చాలా ధనవంతులు. అవసరమైన దాని కంటే చాలా రెట్లు ధనం గలవారు. వారిలో ఒక స్థూలకాయురాలున్నది. తన లావుపాటి శరీరం కనపడని విధానంగా చీర కట్టుకొంది. కాని నాకు ప్రణమిల్లినప్పుడు చీర జారి బానవంటి ఆమె పెద్దపొట్ట బయటపడింది. అప్పుడు నాకు ఒకటే ఆశ్చర్యం... లోకంలో లావాటి వాళ్ళు ఉంటారు గాని, వాళ్ళను చూసినప్పుడు అసహ్యం పుట్టదు. జుగుప్స కలగదు. కాని ఇప్పుడు అకస్మాత్తుగా ఆ ఉదరభాండంలో దాగియున్న కల్మషము, దౌష్ట్యము అంతా బయటపడినాయి. దురాశ, దుష్ప్రవర్తన, నికృష్టవాంఛలు, నీచప్రవృత్తులు, జంతుజాలంలో కానరాని లోభత్వము మొదలైన వాటితో కుళ్ళిపోతున్న పెద్ద పుట్టకురుపులా తోచింది. అది మూర్తీభవించిన కురూపము. "వినాశకాలే విపరీతబుద్ధి", అన్నారు కదా. వెంటనే, నాలో నుండి, వేదఘోష లాగ "ఓ భగవంతుడా! ఈ ప్రవృత్తి నాశనమవాలి". అనే ప్రార్థన పెల్లుబికింది.

సమాజంలో లౌకిక పరిస్థితుల వలన కలిగే దారిద్ర్యాన్నీ, బాధలనూ అర్థం చేసుకోగలము. ఆర్థిక అసమానతలూ, సాంఘిక సమస్యలూ పరిష్కారము కావచ్చు. అవుతాయి కూడా. కాని ఈ

దౌర్భాగ్యం — మానసిక దౌర్భాగ్యం, కామనా వైకృత్యము మారవు — మారుటకు ఇష్టపడవు. ఈ వర్గమునకు చెందిన పెద్ద మనుషులు శాపగ్రస్తులు. వారి సర్వనాశనం తథ్యం.

మూలం: శ్రీమాత

స్వేచ్ఛానువాదం: రంగనాధ ఆత్రేయ

స్త్రీలకు ప్రత్యేకం:

స్త్రీపురుషుల సంఘర్షణకు పరిష్కారము

పురుషుడు తనే గొప్పవాణ్ణి అనుకొని ఆడదాని మీద పెత్తనం చలాయించాలని చూస్తాడు. ఆడది ఈ పెత్తనాన్ని భరించలేక తిరగబడుతుంది. ఈ పోరాటం అనాదిగా ఏదో ఒక రూపంలో జరుగుతూనే వుంది.

తప్పంతా పురుషులదేనని స్త్రీలు, అదే విధంగా పురుషులు, పరస్పరం నిందించుకుంటున్నారు. నిజానికి, ఈ సంఘర్షణకు రెండు వర్గముల వారూ సమానబాధ్యత వహించాలి. ఒకరికన్న మరొకరు ఘనులూకారు, అల్పులూ కారు. అయితే, స్త్రీపురుషుల లోని, ఆధిక్యతా, న్యూనతాభావములు అపోహాలే. మానవజాతిని రెండు విభిన్న వర్గాలుగా విడదీస్తున్న ఈ అపోహాను నిర్మూలిస్తేనే ఈ సమస్య పరిష్కరింపబడుతుంది.

ఈ సమస్యా పరిష్కారానికి, లెక్కకు మించిన, సిద్ధాంతాలూ, మార్గాలూ సమగ్ర పరిశీలనానంతరం, వెలువడినాయి. అన్నీ ఉత్తమమైనవే, నైతిక ప్రాతిపదికలే. కాని ఆచరణలో విఫలమైనాయి. రాతియుగం కాలం నుంచి నేటి వరకూ, యీ సమస్య పరిష్కరింపబడలేదు సరికదా, పరిష్కార మార్గంలో ప్రగతి కూడా కనబడదు. కారణం, స్త్రీ పురుషులు యిద్దరూ అవకాశాన్ని బట్టి, పరస్పరాధిపత్యమునో, బానిసత్వమునో ప్రకటించుకుంటారు.

అవును బానిసలే. ఇద్దరూ నిజంగా బానిసలే. వారివారి కోరికలకూ, వ్యామోహాలకూ, అనుబంధాలకూ వీటిని ఎవరు తీర్చగలిగితే వారికి బానిసలు. మగవారిలోని బలదర్పానికి స్త్రీ ఆకర్షితురాలయి, తదుపరి ఇల్లు, భద్రత, మాతృత్వాల కోసం, పురుషునికి బానిస అవుతుంది. ఇక పురుషుడు తన స్వత్వ భావము, అధికార దాహం, వైవాహిక జీవితంలోని భోగములకు, సౌకర్యాలకు, సౌఖ్యాలకు స్త్రీకి దాసుడవుతాడు.

ఈ మానసిక దౌర్బల్యం వలననే, శాసనాలు ఎన్ని చేసినా స్త్రీ విముక్తం కాలేదు. ఆ శాసనాలు నీటి మీద రాతలే అయినవి కనుక, బానిస భావాన్ని అంతరంగికంగా జయిస్తేనే గాని స్త్రీలు విముక్తి కాలేరు. పురుషుల విషయంలో కూడా అంతే. స్త్రీల పట్ల దాసోహ బుద్ధిని అంతరంగికంగా జయించినప్పుడే వాళ్ళకు స్వేచ్ఛ లభిస్తుంది.

మంచి గుణసంపన్నులలో కూడ ఈ భేదభావన అవచేతనమై (subconscient) ఉంటుంది. ఇదే ముసుగులో గుద్దులాట — బయటపడదు. లోన చావదు. దీనికి మందు ఒక్కటే — మానవమాత్రులు వాళ్ళ సంకుచిత చైతన్యాన్ని అధిగమించి శుద్ధ చైతన్యంతో ఏకత్వం చెంది పరమ సత్యాన్ని దర్శించాలి. వ్యక్తిగతంగా విభజింపబడినట్లు కనిపించే ఖండ చైతన్యమూ, అఖండ చైతన్యమూ ఒక్కటేనని అనుభవపూర్వకంగా గ్రహించాలి. అప్పుడు స్త్రీ పురుషుల మధ్య భేదము రూపంలోనే గాని స్వరూపంలో ఉండదు.

బహుశః మొట్టమొదట ఈ భూమి మీద శుద్ధమైన పురుషజాతి, శుద్ధమైన స్త్రీజాతి స్పష్టమైన వేర్వేరు లక్షణాలు కలిగి వుండవచ్చును. కాని కాలక్రమేణా తరతరాల వారసత్వం ద్వారా ఈ లక్షణాలు చాలావరకు కలసిపోయి మిశ్రమం ఏర్పడింది. తండ్రి ద్వారా స్త్రీ సంతానానికి పురుష లక్షణాలు, తల్లి ద్వారా పురుష సంతానానికి స్త్రీ లక్షణాలు అబ్బినాయి. సంకరజాతి ఏర్పడింది. తత్కారణంగా నేటి జనాభాలో శుద్ధమైన స్త్రీ లక్షణాలు గాని శుద్ధమైన పురుష లక్షణాలుగాని కానరావు. అంతా కలగా

పులగమైంది. అయినప్పటికి కేవలం భౌతిక రూపాన్ని అనుసరించి పోరాటానికి రెండు వర్గాల వారు సిద్ధపడుతున్నారు! ఇప్పుడు ఇరు వర్గముల వారు అన్ని వృత్తులలోను పోటీ పడుతున్నారు కనుక ఘర్షణ మరింత పెరుగుతోంది.

సవ్యమైన పరిస్థితులలో స్త్రీపురుషులిరువురు వారి వారి ప్రత్యేకతలను విస్మరించవచ్చును గాని, ఒక చిన్న కవ్వింపు చాలు — మళ్ళీ జ్వాల రగిలేందుకు....

మూలం: శ్రీమాత

స్వేచ్ఛానువాదం: రంగనాథ ఆత్రేయ

తల్లిదండ్రులకు:

పిల్లల పెంపకం

శ్రీమాతృవాణి:

మీ బిడ్డలు మీ చెప్పుచేతలలో ఉండాలని మీ ఉద్దేశం కావచ్చు. దీనిని గురించిన నిజానిజాలు మీకు తెలుసా? మీరు పెద్దవాళ్లు కాబట్టి మీ అభిప్రాయాలను వాళ్ల నెత్తుల మీద రుద్దటమేనా? ఇదే ప్రకారం ఒక రాక్షసుడు మీ నెత్తి మీద ఎక్కి మిమ్మల్ని హింసిస్తే మీరేం చేయగలరు? మరి మీకు ఒక న్యాయము, మీ పిల్లలకు ఒక న్యాయమూనా?

పిల్లలను పెంచటం చాల శ్రమతో కూడిన పని. పిల్లలను చక్కగా పెంచే తల్లిదండ్రులను కొద్దిమందిని మాత్రమే నేను చూసాను. మీ బిడ్డలపై మీ అభిప్రాయములను రుద్దే నైతిక హక్కు మీకు ఉన్నదా? ఆలోచించండి

పిల్లలను కనే ముందర వాళ్ల అవసరాలను గురించి గాని వాళ్ళకు రాబోయే సమస్యలను గురించిగాని విచారించి తదను గుణమైన సన్నాహాలు చేయాలి కదా.

*

శ్రీఅరవిందుల విశ్లేషణ:

(యుక్తవయస్కుడైనా, కుమారుని భవిష్యత్తును నిర్ణయించే, నియం త్రించే తండ్రి హక్కు — చారిత్రక సత్యము కావచ్చు, కాని నైతిక బాధ్యత ఆధ్యాత్మిక విలువ — లేనిది)
ప్రాచీన పితృస్వామ్య పద్ధతిలో, బిడ్డ, తండ్రికి సంక్రమించిన సజీవ ఆస్తి. బిడ్డ తండ్రి యొక్క సృష్టి — ఉత్పత్తి — తండ్రి తనను తానే బిడ్డ రూపంలో ఉత్పాదించుకొనినాడు. తండ్రి అంటే దైవమే లేక విశ్వాత్మ అనమాట. ఈ బిడ్డకు సృష్టి కర్త. కాని, భౌతికంగా కన్పిస్తున్న తండ్రే ఉత్పాదకు డయినాడు. సృష్టి కర్తకు తన సృష్టి మీద అధికారం ఉంది. అలాగే ఉత్పాదకునికి తన ఉత్పాదన మీద సంపూర్ణాధికారం ఉన్నది కనుక, వానిని తన అభిప్రాయము నకు బద్ధునిగా మలిచే అధికారం ఉన్నది. అంతే కాని పసివాని ఆత్మతో ప్రమేయం లేదు. తండ్రి అభిప్రాయ ములకు అనుగుణంగా శిక్షణ, రూపకల్పన, దిద్దుబాటు జరగవలె గాని, బిడ్డలో నిక్షిప్తమైన సహజేచ్ఛానుసారముగా కాదు. తండ్రి చేపట్టిన వృత్తి కాని, తండ్రి కోరిన వృత్తి కాని చేయవలె — అంతే కాని, బాలుని అభిరుచి, శక్తి, ప్రకృతుల ననుసరించే వృత్తి కానే కాదు. ఇంత ఎందుకు, యుక్తవయస్కుడైనా కూడా, కుమా రుని ప్రమేయం లేకనే, మౌలికమైన ఆతని జీవితంలోని విషయా లను స్థిరపరచడం తండ్రి హక్కే. విద్యా విషయంలో కూడా అంతే. ఆత్మ ననుసరించి స్వేచ్ఛగా వికసించవలసిన పసిగుడ్డును ఉపాధ్యాయుడు పోతపోసిన విగ్రహంలా తయారు చేస్తాడు!

తెలుగు అనుసరణ: రంగనాథ ఆత్రేయ

భరతశక్తి

భగవంతుని సృష్టిలో ఒక్కొక్క జాతి ఒక్కొక్క దేవతా స్వరూపము. దాని సంస్కృతికి సిద్ధాంతాలకు ప్రతీక. తను సంతరించుకున్న సిద్ధాంతంతో జీవిస్తుంది. ఈ దృష్టిలో ఇండియా భరతశక్తి. విశిష్ట ఆధ్యాత్మిక భావనకు సజీవ రూపము. ఆ భావన పట్ల ఆమెకు గల విశ్వాసమే ఆమె అసలైన ఆత్మ. జీవగఱ్ఱ. ధార్మికమైన ఆ తత్త్వం వల్ల మాత్రమే అమర జాతులలో ఒకటిగా ఆమె విలసిల్లుతోంది. ఆమె జీవనంలోనూ, పునరుజ్జీవనంలోను విస్మయం గొలిపే పటిష్టమైన శాశ్వత శక్తి ఉంది. ఈ శక్తిలోని పరమ రహస్యం ధార్మికమైన ఆ గుణం మాత్రమే.

*

భారతమాత అంటే ఓ భూభాగం కాదు. ఆమె ఒక శక్తి! ఒక దేవత. అన్ని జాతులకు వాటి ప్రత్యేకమైన ఉనికిని కాపాడుతూ సజీవంగా ఉంచడానికి అటువంటి దేవతలు ఉంటారు. ఆ దేవతలు వారు ప్రభావితం చేసే మానవుల వలెనే వాస్తవమైన వారు. వారి కంటె శాశ్వతంగా వాస్తవమైన వారు. అయితే ఆ దేవతలు ఉన్నత స్తరములకు చెందినవారు. విశ్వాత్మ అంశలు.

ఆ దేవతలు ఇక్కడ ఈ భూమ్మీద ఉండి వారి లీలల ప్రభావం ద్వారా మానవ చైతన్యాన్ని రూపుదిద్దుతారు.

శ్రీఅరవిందులు

*

ఆధ్యాత్మిక విజ్ఞానానికి, ఆచరణకు అయితేనేమి, అలాగే దివ్య సత్యానికి, దానితోగల అనుసంధానాన్ని కనుగొనడానికి అయితే నేమి, ఊహకు అందని కాలం నుండే భారతదేశం నిలయంగా విలసిల్లుతోంది. (కొంతమంది శాస్త్రవేత్తలు క్రీస్తుపూర్వం 8000 సంవత్సరాలు అంటారు) అకుంఠిత ఏకాగ్రతను అత్యున్నతంగాను, అత్యుత్తమంగాను సాధించిన దేశం ఇది. ఈ విధానాలను సంస్కృతంలో యోగం అంటారు. దాన్ని గురించిన బోధలు,

ఆచరణలు ఈ దేశంలో లెక్కలేనన్ని ఉన్నాయి. వాటిలో కొన్ని కేవలం భౌతికపరమైనవి కాగా కొన్ని పూర్తిగా మేధోసంబంధ మైనవి. మతపరమైనవి కొన్ని అయితే, భక్తికి చెందినవి కొన్ని. అయితే పరిపూర్ణ ఫలితాన్ని పొందాలనే ధ్యేయంతో ఈ వివిధ ప్రక్రియలను సమన్వయం చేసినవి మరికొన్ని.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: పున్నమరాజు నాగేశ్వరరావు.

ఆరోగ్యపత్రం:

వ్యాధికి కారణం – చికిత్స

ఈ సృష్టిలో ఏవేవో రకరకాల శక్తులుంటాయి. మానవ శరీరంపై తమ హస్తాలను వేయాలని కోరుకుంటూ ఉంటాయి. వాటికి స్పందించటం దానికి అలవాటే. దానికి జడత్వం ఉంటుంది. అవివేకం ఉంటుంది. వీటివలన వ్యాధి అనే మూల్యం చెల్లించాల్సిందే. ఒక్క దివ్యశక్తికి మాత్రం శరీరం స్పందించటం నేర్చుకోవాలి. కాని అది అభ్యసించటం దానికంత సులభం కాదు.

*

అది (అంటే శరీరానికుండే నిరంతర బలహీనత) కూడ తమస్సే. ఆ బలహీనత అనే భావాన్ని నెట్టివెయ్యాలి, అప్పుడా దివ్యశక్తి తనంతటతానే తిరిగి వచ్చి మిమ్మల్ని చేరుతుంది. ప్రాణమయ భౌతిక శరీరంలో ఎప్పుడూ ఏదో ఒక పీడ ఉండనే ఉంటుంది. మరింత బలహీనపడటానికి, రోగగ్రస్తమవటానికి అది అవకాశ మిస్తుంది. ఫలితంగా తన విషాదపరిస్థితి పట్ల నెత్తీ నోరూ కొట్టుకొని మొర్రో యని విలపిస్తుంది.

*

వ్యాధి ఏదో ఒక లోపానికి గుర్తు. బలహీనతకు చిహ్నం. లేదా అటువంటి పరిస్థితికి ప్రతీక. భౌతిక ప్రకృతిపై అది అవాంఛనీయమైన ముద్రలు వేస్తుంది. మరల ప్రాణమయ అధో శరీ

రంలో లేదా భౌతికమైన మనస్సులో అస్పష్టత తోడౌతుంది. అనైక్యత జోడౌతుంది.

వ్యాధిని సమూలంగా దూరం చేసుకోగల్గాలి. ఎలా? శ్రద్ధ ద్వారా; యోగశక్తి ద్వారా; దివ్యశక్తి సమాగమం ద్వారా. ఇది చాలా సవ్యమైన పద్ధతి. అయితే అంత సులభంగా సాధ్యపడే విషయమా? అబ్బే, కాదు. యావత్తు ప్రకృతీ అందుకు స్పందించేందుకు సిద్ధంగా లేదు. ఆ దివ్యశక్తి ప్రభావానికి స్పందించే పరిస్థితి లేదు. మనస్సుకైతే అటువంటి శ్రద్ధ, స్పందించే తత్వం ఉంటే ఉండవచ్చుగాక. కాని శరీరం దాన్ని అనుసరించక పోవచ్చు. లేదా మనస్సో, ప్రాణశక్తో అందుకు సంసిద్ధత వ్యక్తం చేసినా, శరీరం మాత్రం అందుకు ఒప్పుకోకపోవచ్చు. అంగీకరించినా అది పాక్షికం మాత్రం. ఏమంటే, శరీరానికి ఏదో ఒక వ్యాధి సంక్రమించిందనుకోండి. అటువంటి వ్యాధిని కలిగించే శక్తికి స్పందించటం దానికి అలవాటైపోయింది. అసలు అలవాటు అనగా ఏమిటి? స్వభావానికి గల ప్రధాన ద్రవ్య భాగంలో ఓ ముష్కర శక్తి. అటువంటి పరిస్థితులలో కొన్ని భౌతిక సాధనాలు వాడవలసి వస్తుంది. అయితే, అవి అంత ప్రధాన సాధనాలు కాకూడదు. దైవీశక్తి చర్యలకు కొంత దోహదపడటానికే, భౌతిక ఆలంబనకే. అయితే ఆ మందులు మరీ మత్తెక్కించేవీ, ప్రచండమైనవీ కాకూడదు. అవి శరీరాన్ని కలత పెట్టకూడదు. దానికి లాభదాయకమైనవే వాడాలి.

*

శరీరానికి వ్యాధులు ఎందుకు కలుగుతాయి? మూర్తమైన భౌతిక జీవిలో ఎక్కువభాగం అవచేతనే కాబట్టి ఈ వ్యాధులను సృష్టించే సూచనలు సాధారణంగా అధోచేతన ద్వారా వస్తుంటాయి; అంటే దానికి తనదైన అస్పష్టచేతన ఉంటుంది. అది చీకటిమయం. మూసికొని ఉంటుంది. మనసు దాని కదలికలను గుర్తించలేదు. అక్కడేం జరుగుతుందో తెలుసుకోలేదాయె. అయితే ఒక విషయం. అది కూడా ఒక చేతనే కాబట్టి దానికి గ్రహణ సామర్థ్యత గలదు. మనస్సు, ప్రాణికముల వలెనే అది (అవచేతన) కూడా

బాహ్యప్రేరణలకు స్పందిస్తుంది. దివ్యశక్తి వ్యాధికి విరుగుడు నిచ్చేందుకు అది తెరుచుకొనే అవకాశముండదు. ఏమంటే అందులో చేతనే లేకపోతే స్పందించ లేదు కాబట్టి. ఇప్పుడు ఐరోపా, అమెరికాల్లో ఈ నైజాన్ని గుర్తించినవారు చాలామంది ఉన్నారు. చైతన్యవంతమైన మానసిక సూచనల ద్వారా శరీరగత వ్యాధులకు విరుగుడునిస్తున్నారు. వ్యాధి ఇచ్చిన అస్పష్ట రహస్య సూచనలను శరీరం అధోచేతనలో ప్రతిఘటిస్తుంది. ఫ్రాన్సులో ఓ పేరుమోసిన వైద్యుడు ఉండేవాడు. పట్టువదలని విక్రమార్కు నిలా, ప్రతికూల సూచనలు ఇప్పించటం ద్వారా వేలాది రోగ గ్రస్తులను నయం చేశాట్ట. దీనిని బట్టి వ్యాధికి పూర్తిగా కారణం భౌతికం కాదు; శరీరంలో గల రహస్య చేతనలోని కలతలే కారణమని రుజువౌతుంది.

ప్రాణమయ శరీరాన్ని శాంతపరిస్తే, నెమ్మదిగా సహించు కుంటూపోతే విషాదపు ప్రతి చర్యలనుండి విముక్తి లభిస్తుంది. దీంతో పాటు అదే సమయంలో శ్రీమాతను శరణుజొచ్చాలి. *ఏమంటే శ్రీమాత తమ ఆంతర్యంలో యీ వైనం తెలుసు కున్నంత మాత్రాన చాలదు. ఆమె ముందు సర్వం సమర్పించు కొని అంతా ఆమెకు విడిచిపెట్టాలి. తద్వారా ప్రతిచర్య మటు మాయం కావచ్చు!*

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: *సాహితీ కౌముది* పి. మోహన్

ఈ పరివర్తనమే నీవు కోరుకుంటే

ఈ పరిణామాన్ని నీవు కోరుకుంటే నిన్ను నీవు శ్రీమాతకు ఆమె దివ్యశక్తులకు నిస్సంకోచంగా, నిరాటంకంగా అర్పణ చేసుకో. ఏ అవరోధం రానీయకుండా నీలో ఆమె పనిని ఆమెను చేసుకు పోనీ. ముఖ్యంగా *మూడు లక్షణాలు తప్పనిసరిగా నీలో ఉండాలి. అవి: చైతన్యము, మార్దవము, నిస్సంకోచమైన పరి*

పూర్ణమైన ఆత్మ సమర్పణము. నీ బుద్ధి, అంతరాత్మ, నీ హృదయము, ప్రాణము, నీ శరీరంలోని ప్రతి జీవకణమూ కూడ, శ్రీమాతను ఆమె దివ్యశక్తులను, గుర్తు ఎరిగి ఉండాలి. నీకు తెలియకుండానే, నీలోను, *నీ అసంకల్పిత కదలికలలోను అవయవాలలోను ఆమె పనిచేయ గలదు కాని నీవామెతో మమైక్యం పొంది ఆమెను నీలో సూటిగా క్రియాశీలము గావించినప్పటి ప్రమాణమే వేరు. నీ ప్రకృతంతా ఆమె దివ్యస్పర్శకి ఒదిగి మార్పు చెందేదిలా ఉండాలి.* అంతే కాని అహంకారంతో కూడిన బుద్ధి అవివేకంగా ప్రశ్నిస్తూ, సంశయిస్తూ, ఘర్షణ పడుతూ ఉండ కూడదు. అటువంటి స్వభావం నీ వికాసానికి పరివర్తనకు శత్రువు.

కాని నీలోని ప్రాణిక విభాగము ఒకటున్నది గదా.ప్రతి దివ్యప్రేరణని గట్టిగా వ్యతిరేకించడం దాని లక్షణం. దాని మొండి కోరికలు, ద్వేషభావం, అడ్డుపడుతూ ఉంటాయి. నీలో పాతుకు పోయి ఉన్న అసమర్థత, జడత్వం, మూర్ఖత్వం, అవివేకం, బద్ధకం, గాఢనిద్రలాంటి అలసత్వం యాంత్రికమైన దైనందిన కార్యక్ర మాలు మొదలైనవన్నీ కూడా శ్రీమాత యొక్క దివ్యస్పర్శకి వ్యతిరేకంగా ఆక్రందిస్తాయి. చిత్తశుద్ధితో నీవు చేసే బాహ్యాంతర దండ ప్రణామములు నీలోని అన్ని విభాగాలనూ నవనీతం గావించి పునీతము చేస్తాయి. నీలో అంతటా చైతన్యస్పృహ మేల్కొంటుంది. సదసద్వివేకము, దివ్యకాంతి, దివ్యశక్తి, దివ్యసౌంద ర్యము, సమర సభావము, పరిపూర్ణత -- వీటితో నిండిన దివ్యప్రవాహాలను ఆవాహనం చేసుకోగలిగే ఉచ్చస్థితిలో నీవు నివసించ గలుగుతావు. నీ శరీరం సహితం మేల్కొంటుంది. చివ రికి నీ సుప్తచైతన్యం అతిమానసోన్నత దివ్యశక్తితో సమైక్య మౌతుంది. *శ్రీమాత యొక్క దివ్యశక్తులు క్రిందికి దిగివచ్చి అన్ని వైపులనుంచి నీలోకి ప్రవేశించి అపూర్వమైన దివ్యప్రేమా నందాలతో నిన్ను పరవశింప చేస్తాయి.*

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వరులు